

重生之归位

เกิดใหม่ เพื่อคืน
ฐานเดิม 2

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

วงชิงยาหวง 狂上加狂 เขียน
กั๋งเจวียน แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังจากชีวิต 'ฉยงเหนียง' พลิกผัน จากคุณหนูตระกูลขุนนางกลายเป็น บุตรสาวตระกูลพ่อค้า นางก็ยอมรับการเปลี่ยนแปลงได้ เริ่มตั้งร้านค้าอาหารเจ ตรงท่าเลที่เชิงเขาหงซาน ชายดีบชายดีเป็นน้ำเต้า เก็บเงินได้เป็นกอบเป็นกำ จนใครบางคนชอบเข้าว่านางชอบกลิ่นเงินนั่น

ขณะเดียวกันชีวิตของนางแต่ละก้าวก็ต้องเดินไปอย่างระมัดระวัง เพราะยังมี คนที่ย้อนกลับมาเหมือนนางอีกมาก แต่ละคนล้วนใช้สิ่งที่เคยรู้มาปรับเปลี่ยน สถานการณ์เพื่อให้ตนเองได้เปรียบ รวมถึงการเข้าหาพวกเชื้อพระวงศ์เพื่อได้ได้ หมายผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง

จู่ๆ ชีวิตแม่ค้าแสนธรรมดาเช่นนางก็เริ่มถูกดึงเข้าไปใกล้กับคนในราชวงศ์มากขึ้น โดยเฉพาะอ่องเสเพลผู้หนึ่งที่ไม่เห็นจะเสเพลกับสตรีนางอื่น มีแต่มาเกาะเกาะนาง เย้านางไม่เว้นวัน ส่วนชื่อเสียงแยๆ ของเขาก็เริ่มดีขึ้น สุดท้ายผู้ใดกันที่ย้อนเวลามา เหมือนฉยงเหนียง และหัวใจฉยงเหนียงจะหวนไหวให้แก่ใครบ้างหรือไม่ หากอยากรู้ เรื่องราวต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"เพียงแต่กลางอ้อมกู่เรื่องราวร้ายน้ำบุญธรรมเช่นนี้ วาจาไซบปร่องคุณธรรมหรือไม่ หรือจะต้องให้น้ำบุญธรรมผู้นี้สั่งสอนวิธีการเป็นคนกับหลานชายสักหน่อย"

ขณะพูดจาลายคิวและหางตาของฉยงเหนียงล้วนแต่มียิ้ม ทว่าดวงตาคูโตของนางในสายตาของเขากลับมีหางตาที่เชิดสะบัด เปี่ยมล้นด้วยแววเหิมเกริมของเด็กน้อย

ผู้เสียคลี่ยิ้มตาม ก่อนเอ่ยด้วยเสียงที่กดให้เบาลงเช่นเดียวกัน "ช่างเป็นโอกาสเหมาะที่จะขอเรียนรู้กับน้ำบุญธรรม เพียงไม่รู้ว่าน้ำบุญธรรมต้องการให้ออกมา 'เป็นคน' ก็คนดีเล่า หลานชายย่อมจะทุ่มเทสุดกำลังวังชา ตราบจนกว่าชีวิตหลานชายผู้นี้จะหาไม่"

”

แนะนำตัวละคร

- * ฉยงเหนียง นามจริงคือชุยเจียงฉยง บุตรสาวสกุลชุยที่ถูกแม่นมสกุลหลิวอุ้มผิดตัวเมื่อสิบห้าปีก่อน เฉลียวฉลาด มีนิสัยไม่ยอมคน
- * ฉู่เสียดู๋ หลางอ่อง ผู้เป็นอ่องแห่งเจียงตง ถูกเรียกว่า 'อ่องโหด' ขึ้นชื่อเรื่องเจ้าชู้เสเพล บรรดาเชื้อพระวงศ์ล้วนไม่ชอบเขา
- * หลิวผิงชวน นามเดิมคือชุยผิงเออร์ เป็นคนที่ถูกสลับตัวกับฉยงเหนียง บุตรสาวตัวจริงของสกุลหลิว นิสัยเย่อหยิ่งจองหองเอาแต่ใจ
- * ชั่งอวิ้นเทียน บัณฑิตจากตระกูลสามัญ ชาติก่อนเป็นขุนนางใหญ่และสามีของฉยงเหนียง แต่กลับลอบคบชู้กับหลิวผิงชวน
- * จยาคังตี้ ฮ่องเต๋องคังปัจจุบัน ชอบสนทนากับฉู่เสียดู๋ มีนิสัยมัธยัสถ์
- * อดังหนิงยงหยาง พระธิดาองค์โปรดของจยาคังตี้ ขึ้นชอบฉู่เสียดู๋ มีนิสัยซุกซนและเอาแต่ใจ
- * หลิวเจียงจวี พี่ชายสกุลหลิวที่โตมากับฉยงเหนียง พี่ชายฝาแฝดของหลิวผิงชวน เป็นหัวหน้าองค์กรรักษวังหลวงหน่วยกิเลน
- * จันอวิ้นซี สตรีผู้งามพร้อมทั้งรูปโฉมและฐานะ เป็นสหายของฉยงเหนียง ชอบหลิวเจียงจวี
- * หลิวซี พระโอรสองค์โตของจยาคังตี้ที่เกิดจากสองเฮา เป็นรัชทายาท ไม่ถูกกับฉู่เสียดู๋มาแต่เล็ก

22

ซังอวีนเทียนยังคงพูดต่อราวคนเสียดิ "ฉยงเหนียง จวบจนสิ้นใจ เจ้าก็ยังไม่ให้อภัยข้าอีกหรือ โฉนชาตินี้เจ้าถึงได้ยอมทำตัวตกต่ำ ถึงชั้น ลักลอบนัดพบกับโจรชั่วที่สังหารโอรสสวรรค์!"

ฉยงเหนียงคร้านจะพัวพันกับเขา อันที่จริงตั้งแต่เขาบรรยายว่า ตกคูเมืองแล้วถูกน้ำทะเลลักเข้าร่าง ก็สะกิดความทรงจำอันทุกข์ทรมาน ทั้งปวงของฉยงเหนียงขึ้นมาแล้ว ตอนนี่ยังถูกเขาจับมือถือแขน ในใจนาง ก็สะอิดสะเอียนสุดทันทน

ซังอวีนเทียนไม่เหมือนฉูเสียดิ เขาไม่มีพื้นฐานวิชาต่อสู้ ฉยงเหนียง เพียงใช้กระบวนการอันแยบคายก็ขัดขวางบุรุษผู้นี้จนล้มคะมำกับพื้นอย่าง หนักหน่วงได้แล้ว

สี่เซวี่เองก็เป็นหญิงสาวที่ห้าวหาญ แม้ไม่รู้ว่าความฝันที่บัณฑิต ผู้นี้เฝ้าแต่ละเมอเพื่อพอกออกจากปากคือเรื่องราวใด แต่นางเห็นเขาลงมือ

กระทำร่วมร่ำกับคุณหนูของตนซัดเต็มสองตา

วันนี้ท่านอ่องกับคุณหนูนัดพบกันตามลำพัง นางมองเข้าใจกระจ่างแจ่ม
นี่หมายความว่าภายหน้ามีโอกาสสูงยิ่งที่คุณหนูจะได้เข้าจวนอ่องไปเป็น
อูหยินผู้สูงศักดิ์ ถึงตอนนั้นสี่เซวี่ยผู้นี้ก็จะได้เลื่อนขั้น กลายเป็นสาวใช้
รุ่นใหญ่ในจวนท่านอ่องผู้เป็นจอมทัพ

นี่คือเกียรติอันยิ่งใหญ่เพียงใด ไหนเลยจะยอมให้บัณฑิตอันธพาล
ผู้หนึ่งมาก่อนกันได้

ดังนั้นสี่เซวี่ยจึงเสริมหน้าๆ ไปอีกหลายเท้า ก่อนจะรีบรุดติดตาม
ฉยงเหนียงลงเขาไป

รจอนฉยงเหนียงขึ้นไปถึงบนเนินของร้านซู่ชิน เห็นซั่งอวินเทียน
ไม่ได้ไล่ตามมา นางถึงค่อยโล่งใจขึ้นได้

หลังจากเอ่ยทักทายบิดามารดาที่กำลังดื่มน้ำชาไปพลางคึดเห็ดหอม
ไปพลาง นางก็เรียกสี่เซวี่ยตักน้ำร้อนหนึ่งถังมาให้ตนผ่านคลายเส้นและ
สงบจิตใจ

ระหว่างที่แช่ร่างในน้ำอุ่นซึ่งมีควันลอยกรุ่น ฉยงเหนียงหลับตาลง
กึ่งหนึ่ง ใช้มือลูบไล้สัญลักษณ์วันที่ข้อพับแขนเบาๆ พยายามเรียบเรียง
เหตุการณ์อันสับสนที่เกิดขึ้นกะทันหัน

ดูท่าว่าสัญลักษณ์วันนี้จะเกี่ยวข้องกับกำเนิดใหม่ของตนจริงๆ
ห้วงผิงชวนที่เกิดใหม่ผู้นั้นก็มีสัญลักษณ์นี้ด้วยอย่างนั้นหรือ ทว่าเหตุใด
ของตนจึงเป็นสีแดงเวียนทางปกติ ส่วนของซั่งอวินเทียนกลับเป็นสีดำ
เวียนไปอีกทางเล่า

หากมองข้ามเรื่องในอดีตอันน่าสะอิดสะเอียนต่างๆ ที่หลุดออกจาก

ปากซังอวินเทียน คำว่า 'โจรซังที่สังหารโอรสสวรรค์' นั้น...เขาหมายถึงผู้ใดกัน

หรือว่าจะเป็น...อู่เสี๋ย? แม้ชาติก่อนอู่เสี๋ยเคยคิดกบฏ แต่ก็ถูกจยาคังตีระงับเหตุได้ตั้งแต่ต้น ทั้งอู่เสี๋ยเองก็ถูกกักบริเวณในวัดเนี่ยนฝ่าบนเขาหวงซานแล้ว จะก่อเรื่องสังหารโอรสสวรรค์อีกได้อย่างไร

ไม่ถูกสิ! ฉยงเหนียงใช้น้ำตบๆ สองแก้มเมื่อพลันถูกคิดได้ถึงประเด็นสำคัญ นั่นก็คือช่วงเวลาที่น่าง หลิวผิงชว่น และซังอวินเทียนตายในชาติที่แล้วมีก่อนมีหลัง อดีตที่แต่ละคนรับรู้จึงไม่เท่ากัน บางทีในสามคนนี้ซังอวินเทียนอาจตายเป็นคนสุดท้าย เขาย่อมรู้เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอู่เสี๋ยมากกว่านาง และอาจรู้ไปถึงจุดจบสุดท้ายเลยก็เป็นได้

ฉยงเหนียงกอดหน้าผาก ยิ่งคิดถึงคำว่า 'สังหารโอรสสวรรค์' ที่ซังอวินเทียนเองก็ยังมีโทษ แค้นใจที่เหล็กมีอาจกลายเป็นเหล็กกล้า...คนอะไรเย่อหยิ่งวางโตจนเข้ากระดูกดำ ไม่ยอมรับการอบรมจริงเสียด้วย ทั้งที่จยาคังตีแสนจะดีต่อเขา ไม่ได้สั่งตัดรากถอนโคน เพียงให้กักบริเวณเขาในวัดเนี่ยนฝ่า ไฉนเขากลับทำเรื่องเนรคุณถึงขั้นสังหารโอรสสวรรค์ออกมาได้

ตัวหายนะนี่! จะต้องก่อคุณให้ราษฎรต่ำหยวนไม่เป็นอันสงบสุขให้ได้หรือไร ก่อความผิดมหันต์เพียงนี้ อียากจะทิ้งชื่อเสียงหมิ่นใจไว้บนหน้าประวัติศาสตร์สักหมื่นปีอย่างนั้นหรือ

สุดท้ายเมื่อฉยงเหนียงพบว่าตนถึงกับวิตกกังวลแทนเทพแห่งโรคระบาดผู้นั้นอยู่ก็รีบหยุดยั้งความคิดในทันที นางรู้สึกว่าจะต้องขีดเส้นแบ่งในใจให้ชัดแจ้ง ไม่ว่าจะป็นหลิวผิงชว่น ซังอวินเทียน รวมถึง

หลางอ๋องดูเสียผู้นั่น ล้วนจะให้มารบกวนความสุขสงบของนางในชาตินี้ไม่ได้

เดิมที่นางยังกังวลอยู่ว่าซึ่งอวินเทียนจะมาหานางอีก ทว่าเขาเพียงมองนางอยู่ไกลๆ จากที่เชิงเนิน ไม่ได้ขึ้นมารังควานแต่อย่างใด ผ่านไปไม่กี่วันก็ไม่เห็นเงาคนแล้ว หัวใจของฉยงเหนียงจึงค่อยๆ สงบลงดังเดิม

ผู้ใต้บังคับบัญชาของหลางอ๋องมีแต่คนทำงานขันแข็งจริงเสียด้วย วันรุ่งขึ้นหลงจู้ผู้หนึ่งนามว่าฉู่เหอก็นำกุญแจร้านค้ามามอบให้ฉยงเหนียงแล้ว ยังสอบถามนางด้วยว่าต้องการตกแต่งแบบใดหรือไม่ เขาจะหาคนมาปรับเปลี่ยนให้ใหม่

ด้วยหลายวันนี้ดีทีโงงสอบสันสะเทือนราชสำนักค่อนข้างมาก ส่งผลให้ลูกค้าของร้านซุซึนพลอยบางตา ฉยงเหนียงจึงติดตามฉู่เหอไปที่ร้านใหม่ด้วยกันเที่ยวหนึ่ง

ร้านใหม่นี้ดีที่สุดในบรรดาร้านที่รอขายจริงเสียด้วย ขนาดร้านใหญ่โตพอ ภายในแสงสว่างกำลังดี ลานหลังโรงร้านก็กว้างขวาง พื้นที่โล่งหน้าร้านก็ถมดินจนสูงและปูด้วยอิฐสีเทาอมเขียวแล้ว ต่อให้เป็นวันฝนตกก็ไม่เก้กัว

เนื่องจากซ่อมแซมไว้ดีแต่แรก ร้านนี้ขอเพียงตกแต่งตามความชอบอีกสักหน่อยก็จะใช้งานได้เลย ฉยงเหนียงรู้ว่าฉู่เหอจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับงานจุกจิก จึงหาหรือเรื่องเงินปันผลในวันหน้ากับฉู่เหอ

เมื่อแรกฉู่เหอเห็นแม่นางสะคราญโฉมผู้นี้ นึกว่าเป็นจำพวกคนงาม ผู้รู้ใจของท่านอ๋อง ในใจจึงยังรู้สึกคัดค้านอยู่บ้างที่ผู้เป็นนายกำนัลร้านค้า

แก่นางอย่างมือเดิบ

เดิมทีเจียงตงยังนับว่ามั่งมี ทว่าตั้งแต่สมัยกลางฮ่องผู้เฒ่าแล้ว ท้องพระคลังของราชสำนักในเวลานั้นผิดเคือง ฮ่องเจ้าศักดิ์นาแต่ละพื้นที่ หมายแสดงความภักดีจึงประกาศว่าจะดูแลค่าใช้จ่ายกองทัพเอง จะไม่แบมือขอเงินจากราชสำนักเป็นอันขาด

ฮ่องเจ้าศักดิ์นาในพื้นที่อื่นล้วนยังดี รายรับสมดุลงับรายจ่าย ทั้งพอจะมีเงินเหลือด้วยซ้ำไป ผิดกับเจียงตงที่มีชนต่างเผ่าทางใต้คอยก่อความไม่สงบ บ่มเพาะเป็นโรคเรื้อรังที่ทำให้ต้องเสริมกำลังชายแดนมาตลอด แม้เกิดศึกยืดเยื้อหลายปี แต่ราชสำนักก็แทบไม่ให้ความช่วยเหลือใดๆ จึงได้แต่ควักเงินตนเองกินสมบัติเก่าไปเท่านั้น

กระทั่งถึงสมัยของนายน้อย ค่าใช้จ่ายกองทัพก็กดทับลงมาจนเจียงตงจนจะพังพินาศแล้ว ต่อให้เป็นกองทัพที่ฝึกวินัยเคร่งครัดเสมอมา หากไม่ให้ข้าวกินก็จะต้องหิวตายทั้งเป็น ทหารมือดีก็จะเปลี่ยนเป็นทหารอันธพาลได้เช่นกัน

ด้วยความจนใจ นายน้อยจึงต้องกลายมาเป็นคราดโกยเงิน ทางหนึ่งพูดโจมตีราชสำนักเพื่อเรียกร้องให้ชดเชยเงินกองทัพ อีกทางหนึ่งก็กระจายคนออกไปทั่วทิศเพื่อทำการค้า โดยส่วนใหญ่ให้ไปเพียงเงินทุนกับบ่าวที่จนอ่อนแอเสียไว้ กิจการไม่จำกัดขอบเขต คำขายอันใดล้วนไม่ก้าวท้าว ขอเพียงทุกปีส่งเงินกลับมาพอ เงินส่วนที่เหลือล้วนให้เป็นของพวกบ่าวทั้งหมด ทว่าหากกิจการไม่ดีก็จะถูกปลดจากตำแหน่งหลงจู้ ต้องกลับจวนฮ่องมาหาบน้ำฝ้าพื้นดังเดิม

ภายใต้วิธีปกครองอันเรียบง่ายตรงไปตรงมาและให้อิสระอย่าง

เต็มทีเช่นนี้ ถึงกับบ่มเพาะพ่อค้าใหญ่ผู้เก่งกาจออกมานับไม่ถ้วน ส่งผลให้กำลังทรัพย์ของเจียงตงฟื้นตัวมั่งคั่งขึ้นตามลำดับ

คู่เหอกก็คือหลงจู้กลุ่มแรกที่ถูกส่งออกไปในตอนนั้น บัดนี้แม่มีฐานะร่ำรวยแล้ว แต่ถึงอย่างไรเขาก็สู้ทนผ่านวันเวลาอันทุกข์ยากมาก่อน จึงติดนิสัยใช้ชีวิตอย่างตระหนี่ กระทั่งไข่เค็มหนึ่งฟองเขาก็ยังแคะมากิน คู่กับข้าวสามมื้ออย่างกระเบียดกระเสียร

ยามนี้เห็นนายน้อยเอาร้านค้าที่ทำเงินได้ไปเอาใจแม่ครัวนางหนึ่ง พฤติกรรมเสเพลล้างผลาญเยี่ยงนี้ทำให้คู่เหอปวดใจจนแทบจะร้องออกมาว่า 'เจียงตงใกล้เจ๊งสิ้น' เลยทีเดียว!

ไหนเลยจะคาดคิดว่าแม่นางน้อยผู้นี้หนึ่งในศักดิ์ศรีใช้ได้ไม่ต้องการจะรับของกำนัลมาอย่างเปล่าๆ ยังคิดจะปันผลมาให้ด้วย เขาเก็บร้านที่เชิงเขาหวงซานนี้ไว้นานแล้ว ย่อมรู้จักชื่อเสียงร้านซูชินของฉงเหนียง และรู้ดีว่านางหาเงินเก่งนักเชียว!

นี่ทำให้จิตใจของคู่เหออีกเหิมขึ้นมาทันใด แม้เขามองฉงเหนียงด้วยใบหน้าเปี่ยมด้วยเมตตา ทว่าลูกคิดใต้นี้มีมือกลับดีตระรูดังแต่กฯ เพียงครู่เดียวเท่านั้นคนทั้งสองก็ตกลงเรื่องเงินปันผลเสร็จสิ้น แม้แต่ค่าใช้จ่ายที่คู่เหอช่วยเปลี่ยนเครื่องตกแต่งให้ก็ถูกคำนวณอยู่ในเงินปันผลด้วย

เมื่อคิดว่าเงินที่จะส่งไปเจียงตงปีนี้มีแน่นอนแล้ว คู่เหอก็อปลันคึกคัก กระปรีกระเป่า คำพูดที่ออกจากปากก็มากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งยกยอนายน้อยของตนทางอ้อม หมายถึงให้แม่นางผู้นี้ยิ่งทุ่มเทใจสร้างผลกำไรให้นายน้อยมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

รอนจันยามที่ร้านใหม่เปิดกิจการ คลื่นลมในราชสำนักก็ค่อยๆ สงบลงแล้ว เหล่าฮูหยินของแต่ละจวนล้วนมีอารมณ์ออกมากินเจกันอีกครั้ง การค้าของร้านซูซิ่นจึงฟื้นตัวตามลำดับ ร้านใหม่ก็มีลูกค้าล้นประตูเช่นกัน ทำให้รายรับในแต่ละวันเพิ่มพูนเป็นเท่าตัว

หลิวซื่อกับซุ่ยจางล้วนสามารถพักผ่อนได้แล้ว ฉงเหนียงซื้อเรือนที่มีลานเล็กๆ หลังหนึ่งจากคหบดีในหมู่บ้านที่อยู่ใกล้กับร้านซูซิ่น ให้บิดามารดาย้ายไปพักที่นั่น ใช้ชีวิตเป็นนายท่านเจ้าของที่ดินอย่างสุขสำราญใจเต็มที่

ทว่าพอมีเวลารว่าง สองสามีภรรยาก็ยังคงพะวงเรื่องแต่งงานของบุตรชายหญิง

ฉงเหนียงจึงกล่าวเพียงว่าพี่ชายโตกว่า ให้ดูแลพี่ชายก่อน เรื่องของนางไว้ค่อยหาหรือกันภายหลังได้

ซุ่ยจางกับหลิวซื่อเองก็หาหรือกันเป็นการส่วนตัวแล้ว บุตรสาวของตนทั้งรอบรู้กว้างขวาง ทั้งเก่งกาจเพียงนี้ หลายวันที่ผ่านมาแม่สื่อแทบจะย่ำธรรณีประตูเรือนจนทรุดอยู่รอบมร่อ คุณสมบัติของฝ่ายชายก็ดีขึ้นทุกที ดังคำกล่าวที่ว่าอาหารดีไม่ต้อกกล้วยข้าว หากตบแต่งบุตรสาวให้ผู้ที่ไม่ควรรู้ก็มีผู้ปลอ่ยยให้บุตรสาวเป็นผู้หาสามีที่ตรงใจนางเอง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เรื่องแต่งงานของบุตรชายจึงถูกนำมาจัดการก่อน ทว่าไม่กี่วันมานี้ซุ่ยจางวนเป่ามักออกเข้ากลับตึก ยามกลางวันล้วนไม่เห็นเงาคน สองสามีภรรยาต่างก็ไม่ว่าบุตรชายไปเล่นสนุกอยู่ที่ใด

แรกเริ่มซุ่ยจางกับหลิวซื่อไม่ได้ติติใจ เพราะถึงอย่างไรบุตรชายก็ยังเป็นเด็กหนุ่ม ทำอะไรย่อมห้วงเล่นไปบ้าง เมื่อก่อนทางบ้านยากจนไม่อาจ

มัวเที่ยวเล่น ยามนี้เจียดเวลาว่างออกมาได้แล้ว ก็ปล่อยตามใจเขาไป
แล้วกัน

ผิดกับฉยงเหนียงที่ไม่เห็นหน้าพี่ชายติดกันหลายวัน ในใจก็รู้สึกว่ามี
ผิดปกติแล้ว นางจดจำชะตากรรมของพี่ชายเมื่อชาติก่อนได้ จึงกลัวว่า
เขาอยู่ข้างนอกจะหลงไปในทางที่ผิด

ชุยฉวนเป่ารับหน้าที่จัดซื้อ ผู้บังคับรถม้าหลายคนที่เป็นชื่อของเข้า
ร้านล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา ทว่าพักนี้เมื่อสะสางบัญชี นางกลับ
พบว่าจำนวนเงินไม่ถูกต้อง

อันที่จริงจำนวนเงินในทุกสองสามวันไม่ได้ต่างกันมากนัก ราคา
วัตถุดิบในแต่ละวันย่อมมีปรับขึ้นลงเป็นธรรมดา ทว่าเมื่อฉยงเหนียงค้น
สมุดบัญชีของสองเดือนก่อนออกมาเทียบดูกลับพบว่าเงินหายไปมากถึง
ยี่สิบตำลึง

ฉยงเหนียงรู้สึกว่าคุณควรเรียกพี่ชายมาสอบถามให้กระจ่าง ที่แท้จริงนี้
เป็นเขาหรือเป็นผู้บังคับรถม้าหลายคนนั้นทุกจริตยกยกออกไป

ดังนั้นแม้วันนี้นางจะเหน็ดเหนื่อยยิ่ง แต่กลับยังคงไม่เข้านอน นั่งเฝ้า
อยู่ที่ริมหน้าต่างโดยตลอด จวบจนได้ยินเสียงแ่วมาจากในลาน จึงคลุม
เสื้อนอกเดินออกจากประตูห้องไป

เป็นชุยฉวนเป่ากลับมาแล้วจริงเสียด้วย คอเสื้อของเขาแบะออก
นิดๆ บนร่างมีกลิ่นแป้งชาติที่บรรยายไม่ถูกชนิดหนึ่ง ใบหน้าก็แผ่ซึ่ง
ความอ่อนล้าหลังจากได้ปลดเปลื้องความปรารถนาระหว่างชายหญิง

ชาติก่อนฉยงเหนียงเคยออกเรือนเป็นภรรยาคนแล้ว มีหรือจะ
มองไม่ออกว่าก่อนหน้านี้พี่ชายไปกระทำเรื่องใดมา นางจึงไม่หลีกทาง

เพียงใช้สายตาจับจ้องเขาอย่างดูดี

ชัชฉวนเป่าถุกมองจนร้อนตัว ทั้งกลัวจะทำให้บิดามารดาสะดุ้งตื่น จึงเอ่ยเสียงเบาเพียงว่า "น้องสาวคนดี วันนี้ที่ห้วงสนุกจนกลับมาดึกไป สักหน่อย ตอนหนึ่งวงมากจริง ๆ เจ้าให้พี่ไปนอนก่อนเถิด มีเรื่องอะไรฟุ้งนี้ ค่อยมากคุยกันเถิดนะ"

น่าเสียดายที่ฉยงเหนียงมิใช่หลิวชื่อผู้เอาแต่รักใคร่ตามใจบุตร ของตน ตั้งแต่ชาติก่อนฉยงเหนียงก็มีโชสตรี้ที่จะให้ทำยบบุตรีดา นางจึง ตามชัชฉวนเป่าไปถึงห้องของเขา แล้วถามพลางซึ่งมือไปที่คราบแบ่งชาติ บนคอเสื้อ

"บอกมาเถิด พี่ไปขลุกับสตรี้ที่ใดมา"

อย่างไรเสียชัชฉวนเป่าก็ยังเป็นเด็กหนุ่ม หน้าบางยิ่งนัก ด้วยนึกไม่ถึง ว่าน้องสาววัยแรกแย้มจะถามเขาตรงๆ อย่างไม่ปิดบังเช่นนี้ เขาจึง ออกอาการขัดเขินระคนซุนเคืองอยู่บ้าง "เจ้าเป็นหญิงสาว เอ่ยคำพูดอะไร ออกมา ไม่กลัวอายเสียบ้าง"

ฉยงเหนียงยังคงยืนตัวตรง ซึ่งตาใส่ชัชฉวนเป่าพลางกล่าว "แบ่งชาติ ที่ทำเป็นของด้อยคุณภาพเช่นนี้ ทั้งสามารถรั้งพี่ชายอยู่ค้ำอ้างแรมจนถึง กลางดึก ย่อมจะไม่ใช่หญิงที่ดั่งามอะไร วิธีชีวิตของชาวบ้านละแวกนี้ ยังนับว่าเรียบง่ายสมถะ ทั้งไม่มีหอคณิกาสำนักริมนิเวศใดๆ ทว่าสำนัก นางโลมเถื่อนที่เปิดประตูเรือนลักลอบค้าขายเนื้อหนังมังสากลับมืออยู่ สองสามแห่ง พี่ชาย ท่านไปเที่ยวนางโลมเถื่อนมากกระมัง"

แม้ตอนที่กระทำไม่รู้ลึกลับว่ามีอันใดหนักหนา ทว่าเมื่อถูกฉยงเหนียง กล่าวออกมาอย่างโจ่งแจ้งเพียงนี้ ชัชฉวนเป่าเองกลับกระดากอายจน

ใบหน้าแดงช้ำน

หากเป็นหลิวผิงชวน เขาคงอดปากนางตั้งแต่แรก แล้วเอาใจด้วยเงินเก็บส่วนตัว ไม่ให้นางแพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป ทว่าผู้ที่อยู่ตรงหน้าเขากลับเป็นฉยงเหนียง นางยังไม่ต้องพูดจา เพียงยืนอยู่ตรงนั้น สีหน้าอันสงบนิ่งของนางก็ดูมีอำนาจเฉกเช่นมารดาผู้เข้มงวด...ยิ่งกว่าหลิวซือเสียอีก

เขากระตาคใจที่จะจัดการมีของพี่ชายไปกดข่มนาง จึงได้แต่ชี้แจงว่า "น้องสาวคนดี เหลียนเหนียงเป็นหญิงสาวที่เนื้อแท้บริสุทธิ์ดีงาม หากไม่ใช่ทางบ้านยากไร้ นางก็ไม่หลงเดินทางผิดไปชั่ววูบหรือก นับแต่นางติดตามข้า ก็ปรารถนาที่จะออกเรือน และไม่เคยรับแขกอื่นอีกเลย"

พอได้ยินคำพูดนี้ ฉยงเหนียงก็โกรธจนปอดแทบระเบิด อุดส่าห์ป้องกันทุกวิถีทางแล้วแท้ๆ ไฉนพี่ชายยังคงเดินซ้ำรอยเมื่อชาติก่อนไปข้องแวะกับนางโลมเถื่อนอีกจนได้

นางสูดหายใจเข้าลึกๆ นั่งลงบนเก้าอี้ค่อยกล่าว "บอกข้ามาก่อน พี่ไปเจอนางโลมเถื่อนผู้นั้นได้อย่างไร"

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ชุยฉวนเป่าก็ไม่มีอะไรจะปิดบัง จึงเล่าเหตุการณ์ออกมาตั้งแต่ต้นจนจบ ความว่าในวันฝนตกวันหนึ่ง เนื่องจากล้อรถม้าของตนติดหล่ม โชคดีได้จ้าวซุอันน้องชายของจ้าวเหลียนเหนียงผ่านทางมาช่วยตนผลักรถม้า จึงได้รู้จักกัน

ชุยฉวนเป่าอายุน้อยห่วยเล่นเป็นทุนเดิม เมื่อได้รู้จักสหยาจรุ่นราวคราวเดียวกัน ย่อมพูดคุยกอดคอเป็นอย่างยิ่ง พอดีจ้าวซุอันทำงานอยู่ที่บ่อนพนันในตำบลเล็กๆ แลวันนี้เอง จึงชักชวนชุยฉวนเป่าไปเล่นพนัน

หลายหน ช่วงแรกล้วนชนะเป็นส่วนใหญ่ ทว่าต่อมากลับค่อยๆ มือไม่ขึ้น แพ้ย่อยยับไปหลายตา ในใจชุยฉวนเป่าพลันลนลาน จ้าวชูอันจึงสอนวิธี แก่ชุยฉวนเป่าให้ปกปิดไม่แจ้งบัญญัติแล้วคอยยกย้ายเงินทางบ้านออกมา ทว่าเงินที่ยกย้ายได้นั้นมีอยู่จำกัด ยามที่เห็นว่าสุดจะชดเชยบัญญัติ ได้แล้ว จ้าวเหลียนเหนียงพี่สาวของจ้าวชูอันก็ยื่นมือช่วยชดเชยบัญญัติ ส่วนที่ขาดแทนชุยฉวนเป่าอย่าง 'มีน้ำใจ'

ชุยฉวนเป่านึกไม่ถึงว่าสตรีผู้หนึ่งจะยอมทุ่มเทให้เขาเพียงนี้ ในใจ จึงเกิดความรู้สึกที่ดีต่อนางในทันที เช่นนี้เองมีอยู่หนหนึ่งภายหลังดื่มสุรាយามค่ำที่บ้านสกุลจ้าว ขณะที่เขากึ่งเมามายกมีสติ จึงผูกสัมพันธ์ทางกายกับจ้าวเหลียนเหนียง

เดิมทีชุยฉวนเป่าก็เป็นเด็กหนุ่มแสนซื่อ แม้กระทั่งหนังสือภาพตำหนักวงศ์* ที่อยู่กันหีบก็ยังไม่เคยดู บัดนี้เมื่อถูกล่อลวงเข้าสู่ได้ห้ามของสตรีผู้เลี้ยงชีพด้วยเรือนร่าง ท่วงท่าลีลาที่แปรเปลี่ยนสรวลของนาง ย่อมจะรีดคันหนุ่มน้อยจนแห้งเหือด ไม่เหลือกระทั่งเสี้ยวหยด ส่งผลให้เขาพลันคลั่งไคล้หลงไหลในตัวนาง รู้สึกเพียงว่าใต้หล้านี้ไม่มีสตรีที่ล้ำเลิศ เช่นนี้อีกแล้ว ดังนั้นเขาจึงให้สัตย์สาบานเบื้องหลังมานมั่งเนื้อแพรทันทีว่าจะรักมันไม่ผันแปร มิใช่ นางก็จะไม่ขอแต่งงานกับสตรีใด

เมื่อแรกที่ถูกน้องสาวพบเห็น ในใจชุยฉวนเป่าแม้ลนลานอยู่บ้าง ทว่าเมื่อเล่าไปเรื่อยๆ เขากลับยิ่งมั่นใจในเหตุผล รู้สึกว่าถูกจับได้เช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน สบจึงหวั่นที่จะแจ้งต่อบิดามารดาแล้วแต่งจ้าวเหลียนเหนียงเข้าสกุลมาพอดี

* ตำหนักวงศ์ (ขุนกง) คือตำราภาพภามสูตรของจีนในสมัยโบราณ

ต่างจากฉยงเหนียงที่ยังพึ่งหัวใจที่ยังร่วงหล่น เหตุใดนางจึงรู้สึกว่าเป็นความเป็นมาของพี่น้องสกุลจ้าวคู่นี้ช่างคล้ายคลึงกับคู่พี่น้องที่ชุยฉวนเป่าพบเจอเมื่อชาติก่อนอย่างน่าอัศจรรย์

ชาติก่อนนางห่างเหินกับสกุลชุย สุดท้ายเพียงได้ฟังคำบอกเล่าจากปากเหย้าชื่อว่าชุยฉวนเป่าพี่น้องชายภรรยาตาย ไม่รู้ชื่อแซ่ของพี่น้องคู่นั้นแต่อย่างใด ทว่าตอนนั้นฟังดูแล้วพี่น้องสกุลจ้าวถึงกับมีลักษณะจำเพาะตรงกับพี่น้องคู่นั้นทุกประการ

หรือว่า...ด้วยอำนาจแห่งสังสารวัฏ ต่อให้ซ้ำได้เกิดใหม่และแก้ไขเรื่องราวไปมากมาย ทำที่สุทธรอยทางที่ดำเนินไปอย่างเงียบเงียบของทุกคนก็จะยังคงซ้ำเดิมตามชาติก่อนเช่นนั้นหรือ

ฉยงเหนียงชะงักอยู่ครู่หนึ่งก็ไปเรียกบิดามารดา มา เรื่องที่พี่ชายก่อไว้เหลวไหลเกินไปแล้ว เห็นเขายังยืนกรานจะแต่งงานโลมเถื่อนเข้าสู่สกุล บางคำพูดไม่เหมาะที่น้องสาวผู้นี้จะไปตำหนิ จึงได้แต่ให้บิดามารดาเป็นผู้มาจัดการ

รอนจหนลิวชื่อพี่ฉยงเหนียงเล่าจบ รู้ว่าช่วงที่ผ่านมาชุยฉวนเป่ายกยอกหมั้นเงินในบัญชีของร้านซูชิน แล้วเอาเงินไปเล่นพนันเที่ยวนางโลม หลิวชื่อก็โกรธจนใบหน้าเป็นสีแดงจัด

แม้อยู่ข้างนอกนางอารมณ์ร้ายปากกัลล้า ทว่าเมื่อเข้าบ้านกลับเป็นมารดาผู้มีเมตตา ยิ่ง ต่อให้บางครั้งมีด่าบุตรชายที่เกเรก็ใช้คำพูดแสร้งซู่เป็นหลัก เคยตีจริงๆ เสียเมื่อไรกันแล้ว ทว่าตอนนี้พอมือฉวยไม้ปัดชนไปได้ นางกลับหวดใส่ชุยฉวนเป่าอย่างหนัก "เจ้าลูกอกตัญญูเนรคุณ! เห็นบ้านเราเพิ่งมีชีวิตที่ดีแค่ไม่กี่วันก็จะหาเรื่องค้ำใจมาให้พ่อแม่กับน้องสาวของเจ้า

แล้วใช้หรือไม่!"

ชุยฉวนเป่าฝิ่นรีบไปหลายทีโดยไม่หลบหลีก ปากก็ยังคงพูดเสียงแข็ง "เหลียนเหนียงควักเงินเก็บหลายปีของนางออกมาก็เพื่อลูก ลูกรับปากจะแต่งงานเข้าสกุลแล้วจะตัดสัดต่ยได้อย่างไร ท่านพ่อท่านแม่เคยสอนลูกเองว่าเป็นคนต้องมีสัจจะ!"

เขาไม่พูดยังพอทำเนา พอเอ่ยถึงคำสอนของบิดามารดา ชุยฉงซึ่งสูบยาเส้นอยู่ด้านข้างอย่างกอดกุ่มก็โมโห เคาะกลองยาที่ร้อนลวกลงบนศิระษะบุตรชายทันที "ก็เพราะพอกับแม่เจ้าไม่ได้สั่งสอนเจ้าให้ดีถึงทำให้เจ้าหัดทำตัวเป็นคนชายเสเพล บุกรถึงบ้านนางโลมเถื่อนเอาอย่างพวกสำมะเลเทเมา! หน้าที่ยังจะ...ยังจะแต่งงานเข้าสกุลอีก เจ้าจะให้น้องสาวเจ้าเรียกนางโลมเถื่อนเป็นพี่สะใภ้ใช่มั้ยหรือ"

ปกติชุยฉงอยู่บ้านมักนั่งขมิ้นพูดน้อย แต่เล็กจนโตชุยฉวนเป่าไม่เคยเห็นบิดาใส่อารมณ์มาก่อน ครั้งนี้พลันเห็นบิดาระเบิดโทสะ แม้แต่เส้นเลือดสีเขียวบนหน้าผากยังโปนออกมา เด็กหนุ่มเห็นเช่นนั้นก็ผวาจนตัวสั่น ลืมกระทั่งจะหลบหลีก จึงถูกกลองยาเส้นร้อนๆ เคาะอย่างจิ้งหลายจนใบหน้าพลอยถูกลวกเป็นรอยแดง

เดิมทีหลิวซือตีแรงยิ่ง ครั้นเห็นหัวหน้าครอบครัวลุกขึ้นมาตีด้วยแรกเริ่มนางก็เกือบจะหักใจไม่ลงแล้ว ต่อเมื่อได้ยินคำพูดของสามี นางถึงพลันตระหนักได้ หากเรื่องเหลวไหลของบุตรชายหนนี้แพร่สะพัดออกไป มีหรือผู้คนจะไม่พากันพูดว่าสกุลชุยชอบบรมบุตรไม่เป็น ถึงตอนนั้นต่อให้บุตรสาวของนางเป็นคนเก่งสักเพียงใดก็ต้องถูกพี่สะใภ้ที่เป็นนางโลมทำลายชื่อเสียงป่นปี้ เช่นนี้จะแต่งงานเข้าบ้านสามีที่ดีได้อย่างไรกันเล่า

น่าสงสารบุตรสาวผู้นี้มาก นับจากกลับมาอยู่สกุลซุยกก็ตรากตรำ
หามรุ่งหามค่ำเพื่อสร้างกิจการของครอบครัว ไม่ง่ายเลยกว่าจะเริ่มเห็น
ผลสำเร็จ กลับถูกพี่ชายที่ไม่รักดีบ่อนทำลายเช่นนี้อีก...

คิดมาถึงตรงนี้หลิวซือกก็เลิกขวางซุยก ซ้ำยังเงื้อไม้ปัดชนไก่กระหนาบ
ตีซ้ายขวาร่วมกับสามี แทบอยากจะตีบุตรชายปากแข็งนี้ให้ตายไปเสีย

เดิมนี่ขงเหนียงเพียงอยากให้บิดามารดาอบรมพี่ชายสักหน่อย
นี่ไม่ถึงว่าพวกเขาสามีภรรยาจะถูกยั่วโทสะจนตีซุยกจนเผลออย่างเอาเป็น
เอาตาย สุดท้ายเป็นนางฟุ้งตัวเข้าไป ถึงขั้นยังบิดามารดาเอาไว้ได้

อาจเพราะถูกบิดามารดากระหน่ำตีอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน
ซุยกจนเผลอจึงทำแก้มป้องพองลม แต่ไม่กล้าต่อปากต่อคำอีก เพียงใช้มือ
ปาดน้ำตาตามลำพังอย่างคับอกคับใจ

สุดท้ายซุยกออกคำสั่งเด็ดขาด ห้ามซุยกจนเผลอออกไปข้างนอก
นับตั้งบัดนี้ ทั้งสิ้นบุญแจ้ประตูห้องของเขาด้วย รอจนเขาสงบจิตใจที่
เคล็ดไปไกลนั้นได้แล้วค่อยมาว่ากัน

ราตรีนี้ทุกคนในสกุลซุยกต่างก็นอนไม่หลับ

ขงเหนียงนอนพลิกตัวกลับไปกลับมาอยู่บนเตียง ทว่ามิใช่เพราะ
กังวลว่าคำวิจารณ์เกี่ยวกับพี่ชายจะเดือดร้อนมาถึงเรื่องคู่ครองของตน
ดังเช่นที่บิดามารดากล่าว

นับแต่ตกลงใจแน่วแน่ว่าจะไม่ออกเรือนแล้ว ขงเหนียงก็รู้สึก
ผ่อนคลายขึ้นมา

นี่ถึงชาติก่อนที่นางทั้งตีเตียนทั้งควบคุมตนเองอย่างเข้มงวดใน

ทุกด้านเพื่อจะเป็นแบบอย่างของสตรีชั้นสูง ด้วยกลัวว่าภริยาว่าจาที่ไม่สำรวมของตนจะเปิดโปงชาติกำเนิดและถูกผู้อื่นนำไปพูดสนุกปากจนสุดท้ายนางคล้ายตั้งถูกล่ามด้วยไซ่ตรวน กระทั่งปฏิบัติกับสามีก็ยังคงเคร่งครัดเคร่งขรึม นึกขึ้นมาคราใดนางก็รู้สึกว่ตนในชาติก่อนช่างน่าขันและน่าสมเพช บัดนี้ชีวิตที่โชคดีได้เกิดใหม่นี้เป็นของนางแล้ว นางก็จะตามใจตนเองมากหน่อย

สตรีตระกูลพ่อค้าเล็กๆ แม้จะมีฐานะต่ำต้อย ทว่าก็มีอิสระยิ่งนักนางคิดว่าชีวิตคนเรายังมีเรื่องราวอีกมากที่จะต้องให้พลังใจกายไปทำ แต่ไม่ว่าอนาคตของนางจะเป็นเช่นไร นางล้วนไม่ปรารถนาให้บิดามารดาพลอยเดือดร้อนไปด้วยเด็ดขาด

ชาติก่อนที่นางปฏิบัติกับบุพการีผู้ให้กำเนิดอย่างไม่สนใจใยดีนั้น เป็นสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจนางมาโดยตลอด ฉะนั้นในชาตินี้ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องทำให้ครอบครัวสกุลสุขุขสงบ ทำให้พี่ชายได้แต่งงานรกรายมาสืบสกุลให้จงได้

นี่ก็คือสาเหตุหนึ่งที่นางอดกลั้นกับฉู่เสียมอมมา ไม่ยอมใช้แข็งปะทะแข็งกับเขาจนหยกศิลาล้วนแหลกลาญ*

ทว่าตอนนี้ทางพี่ชายกลับไปข้องแวะกับวาสนาบาปแต่ปางก่อนนั้นชั่วร้ายเดิมอีก จะให้นางวางใจลงได้อย่างไรกันเล่า

ฉงเหยียงผ่านชาติก่อนมาแล้ว ย่อมรู้ว่าพี่น้องสกุลจ้าวคู่นี้เป็นต้นตอแห่งเภทภัยเช่นไร หากจ้าวเหลียนเหยียงถูกสภาพสังคมบีบคั้นจนจำต้องขายเรือนร่างหาเลี้ยงครอบครัวจริงดังที่ชู่ฉวนเป่าเล่าก็ยิ่งน่าเห็นใจ

* หยกศิลาล้วนแหลกลาญ หมายถึงทั้งคนดีและคนเลวพังพินาศไปพร้อมกัน ดังเช่นกระแทกหยกงามกับก้อนหินให้แตกไปทั้งคู่

ทว่าตอนนั้นหลังจากนางแต่งเข้าสู่สกุลซุขมาแล้ว เห็นชัดว่ามีได้กตัญญูต่อบิตามารดาของสามีเลย ด้วยอาศัยว่าตนเป็นผู้ออกเงินทอง จึงดำกราดใส่หลิวชื่อตามอำเภอใจทุกวัน หนาซ้ำยังรวมหัวกับน้องชายของตนมาทรมานใจซุขจนเฝ้าทุกทาง จนสุดท้ายทำให้ซุขจนเฝ้ากระทำผิดมหันต์ฐานฆ่าคนตาย...

ขอเพียงคิดถึงผลพวงภายหลังสตรีนางนี้แต่งเข้าสู่สกุลมา ฉยงเหนียงก็สิ้นสะท้านทั้งที่ไม่รู้สักหนว

เพียงแต่เมื่อตรองดูอย่างละเอียด ซาติก่อนกับชาตินี้ก็มีความเปลี่ยนแปลงที่ไม่เล็กอยู่เช่นกัน

ซาติก่อนในตอนนี้ท่านพ่อซุขจงของนางป่วยหนักแล้ว ประกอบกับเนิ่นนานก่อนนั้นยังมีเรื่องที่หลิวผิงชวนหนีออกจากบ้านไปเป็นนางบำเรอผู้อื่น ท่านแม่หลิวชื่อจึงตั้งใจปล่อยไปตามยถากรรม สิ้นเรี่ยวแรงจะไปควบคุมซุขจนเฝ้าอีก ถึงปล่อยให้จ้าวเหลียนเหนียงผู้นั้นเข้าสู่สกุลมาได้

ทว่าชาตินี้ความเป็นอยู่ของสกุลซุขดีวันดีคืน ท่านพ่อก็สุขภาพแข็งแรง จัดการเรื่องในบ้านได้อย่างเฉียบขาด มีหรือจะยอมอ่อนข้อรับปากพี่ชาย

แม้พวกท่านทั้งสองแสดงท่าทีแล้ว ฉยงเหนียงก็ยังคงไม่วางใจ จึงตัดสินใจจะไปดูเองสักเที่ยวหนึ่ง สืบพฤติกรรมและคำวิจารณ์เกี่ยวกับพี่น้องสกุลจ้าวที่หมู่บ้านนั้นดูสักหน่อย วาสนาบานนี้ใช้ลิขิตฟ้าจริง ๆ หรือไหนทั้งซาติก่อนและชาตินี้จ้าวเหลียนเหนียงถึงเอาแต่พัวพันต่อแยมพี่ชายคนเดียวเล่า

23

เบาะแสของพี่น้องสกุลจ้าวสืบไม่ยากนัก ฉงเหนียงเพียงเรียกตัวผู้บังคับรถม้าที่ไปจัดซื้อสิ่งของกับพี่ชายในตอนแรกมา หลังจากชี้รายการในสมุดบัญชีกลางอบรมไปหนึ่งยก ผู้บังคับรถม้าก็ร้องทุกข์ไม่ขาดปาก รวมทั้งบอกที่อยู่ของพี่สาวกับน้องชายคู่นั้นออกมาจนหมดเปลือก

ฉงเหนียงสอบถามกระจ่างแล้วก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า เลือกรวมหมวกที่มีม่านแพรบังโคม ก่อนพาสี่เซวี่ยสาวใช้ของตนกับหญิงรับใช้อาวุโสที่ร่างกำยำและปิดปากสนิทอีกคนขึ้นรถม้าไปด้วยกัน โดยมีผู้บังคับรถม้าคนนั้นนำทางรอดไปยังหมู่บ้านที่พักของพี่น้องสกุลจ้าวตั้งแต่ยามฟ้าสว่าง

เนื่องจากระยะทางไม่ไกล พวกเขาจึงไปถึงที่หมายตั้งแต่ตีห้า ยังไม่ทันสว่างจ้า ระยะเวลาี่ดวงตะวันยามเที่ยงร้อนแผดเผา ชาวนาส่วนใหญ่จึงตื่นแต่รุ่งสว่างไปลงนากันหมด ส่งผลให้ในหมู่บ้านเงียบเหงา แม้แต่เด็กน้อยก็ถูกบิดามารดาแบกขึ้นหลังพาไปลงนาคด้วย

ฉยงเหนียงลงจากรถม้าตั้งแต่แรก เมื่อเดินหน้าตามทางดินไปจนถึงบ้านสกุลจ้าว นางก็แฝงตัวที่มุมกำแพง แต่พบว่าประตูใหญ่ของบ้านนั้นปิดสนิท

หลังจากรอคอยอยู่เป็นนาน ประตูใหญ่ถึงเปิดออกดังแฉ็ด สตรีที่เรือนผมรุ่มรวยประทีนแบ่งขาดจางๆ ผู้หนึ่งก็ชะโงกศีรษะออกมาเหลียวซ้ายแลขวา พอเห็นว่ารอบข้างปลอดภัย จึงค่อยคลุดดึงบุรุษที่แต่งกายไม่มิดชิด ผู้หนึ่งมาสนิทสนมกันต่ออย่างยากจะแยกจาก

ผู้บังคับรถม้าที่ติดตามอยู่ด้านหลังฉยงเหนียงกล่าว "นั่นก็คือจ้าวเหลียนเหนียง...นางตอบรับเป็นคนรักของคุณชายชุยแล้วมิใช่หรือ ไฉนยังรับแขกอื่นอีกเล่า"

สี่เซียววัดตาใส่เพียงปราดเดียว ผู้บังคับรถม้าก็หุบปากอย่างว่าง่ายทันที

ฉยงเหนียงซ่อนตัวอยู่ที่มุมกำแพงกลางเจียหูสดับฟังต่อ

บุรุษผู้นั้นเอ่ย "เจ้าเด็กหนุ่มนั้นดูรูปร่างผอมแห้ง หรือว่าที่แท้เป็นพวกเรี่ยวแรงดี หากไม่เหตุใดเมื่อคืนจึงรั้งอยู่นานปานนั้น ข้าทำให้ข้ายังไม่ทันจู่ใจก็ถูกเจ้าซบไล่ตั้งแต่เช้าตรู่"

จ้าวเหลียนเหนียงโพรยยิ้มหยาดยิ้มพลางซุกซบไปหาอ้อมอกของอีกฝ่าย "ปกติไม่เคยเห็นท่านเป็นเช่นนี้ ไฉนวันนี้จึงหึงหวงขึ้นมาเล่า หากมิใช่ท่านใช้เงินบงการข้าน้อย คนนำเปื้อนเปียงนั้นมาอุดหนุนถึงที่ ข้าน้อยก็ยังไม่อยากจะดูแล ที่ข้าน้อยรักก็คือผู้ที่รู้กรู้อใจกันเช่นท่านต่างหาก ยังดีที่ครั้งคืนหลังท่านจะมาดับกระหายให้ข้าน้อย หากไม่ ถูกโฉลกแล้วโดยคนไร้น้ำยานั้นจนรำคาญใจ ครั้งคืนหลังข้าน้อยไปมิต้องนอนกระสับกระส่าย

หรือ"

บุรุษผู้นั้นถูกยื่นยอจนพลังแห่งชายชาติวีรียมล้น ในหัวใจยิ่งแสนจะ
ปลอดโปร่งโล่งสบาย จากนั้นเขาก็ควักถุงเงินที่หนักอึ้งใบหนึ่งออกจากอกเสื้อ
ก่อนกล่าวว่า "นี่คือรางวัลที่นายข้ามอบให้ ขอเพียงมัดใจเจ้าเด็กหนุ่มนั้น
อยู่หมัด รอจนเจ้าแต่งเข้าสู่สกุลชุยเมื่อไร ทรัพย์สินจำนวนมากของบ้านนั้น
ย่อมเพียงพอจะกลบหลุมหนี้สินของน้องชายเจ้าแล้ว!"

ขณะเอ่ยวาจานี้ ชายหญิงซึ่งเดิมทีอิงแอบแนบชิดก็ผละจากกัน
จนได้ บุรุษผู้นั้นมัดเชือกผูกเสื้อเสร็จเรียบร้อยก็เดินอาดๆ จากไป

ฉยงเหนียงจับจ้องเงาหลังของเขาตาเขม็ง ขณะเดียวกันแผ่นหลัง
ของนางก็หลังเหงื่อเย็นเป็นระลอก

แม้บุรุษผู้นั้นอ่อนวัยกว่าในความทรงจำอยู่บ้าง ทว่าเขาก็คือผู้ดูแล
เรือนชั้นนอกของสกุลหลิว นามว่า 'เกาก่วงกู่ย' มิผิดแน่ ส่วนบุตรชายของเขา
มีนามว่า 'เกาสี' ซึ่งต่อมาได้เป็นเด็กรับใช้ของซึ่งอวินเทียน และเปลี่ยน
นามใหม่เป็น 'เกาทิงเฉวียน'

ในความทรงจำเมื่อชาติก่อน หลังจากนางตกน้ำกระเสือกกระสน
อย่างลึนหวังอยู่ในบ่อ จวบจนประคองตัวไม่ไหวค่อยๆ จมลงไปนั้น ก็คือ
เกาทิงเฉวียนนี่เองที่ทำเป็นร้องขอความช่วยเหลือเสียงดัง...

ทั้งชาติก่อนและชาตินี้นางล้วนไม่เคยติดค้างพ่อลูกสกุลเกา เหตุใด
พวกเขาสองคนถึงได้ลอบขุดหลุมพราง วางแผนการเลวร้ายหมายจะเล่นงาน
สกุลชุยกับนางให้ถึงที่ตายเล่า

ฉยงเหนียงล่าถอยโดยไม่แสดงสีหน้าทั้งที่รู้สึกว่าจะสองขาสั้นนานแล้ว
นี่หาใช่เพราะนางหวาดหวั่น หากแต่เป็นเพราะความโกรธแค้นสุดระงับ

ชุมหนึ่ง

หลิวผิงชวน...เจ้าข่มเหงกันเกินไปแล้ว!

ระหว่างทางขากลับ ฉยงเหนียงก็ใคร่ครวญต้นสายปลายเหตุได้
กระจ่าง

ชาติก่อนหลิวผิงชวนน่าจะสมคบกับเกาก่วงกั๊ยผู้ดูแลเรือนชั้นนอกนี้
เช่นกัน เพียงไม่รู้ว่าตอนนั้นชวยฉวนเป่าใช้รู้จักจำว่าหลียนเหนียงผ่านทาง
เกาก่วงกั๊ยด้วยหรือไม่ แต่ที่แน่ๆ ชาตินี้สองคนซึ่งเดิมที่ไม่ควรมีจุดมา
บรรจบกัน กลับถูกผู้อื่นจงใจชักใยให้มาเกี่ยวพันกันจริงๆ

พ่อลูกสกุลเกานี้เป็นคนประเภทเดียวกันขนานแท้ ชาติก่อน
เกาทิงเฉวียนก็น่าจะถูกหลิวผิงชวนซื้อตัว สูดทำยถึงได้ลงมือสังหารนาง
ด้วยการผลักจมบ่อ มาชาตินี้คงเพราะหลิวผิงชวนเห็นสกุลชวยมีความเป็นอยู่
ที่ดีแล้วอึดอัดไปทั้งร่าง จึงจัดลูกไม้เก่ามาใช้กับชวยฉวนเป่าอีก

แต่ไรมาฉยงเหนียงไม่ปรารถนาจะคิดถึงผู้อื่นในแง่ร้ายเกินไป แม้
ในใจคาดเดามาตลอดว่าการตายของตนในชาติก่อนสลัดความเกี่ยวพัน
กับหลิวผิงชวนไม่พ้น ทว่าบัดนี้เมื่อทุกสิ่งแน้ชัดแล้ว นางยอมไม่อนุญาติ
ให้ตนเองไม่เชื่อ หลิวผิงชวนผู้นี้อำมหิตชั่วช้าเข้ากระดูกดำแล้วจริงๆ
ต่อให้เกิดใหม่ชาตินี้ อีกฝ่ายก็ไม่เคยเลิกล้มความคิดที่จะกระทำชั่วเลย!

สี่เซวี่ยที่อยู่ด้านข้างก็เป็นเดือดเป็นแค้นเช่นกัน จึงเอ่ยอย่างฉุนเฉียว
"คุณชายถูกนางจิ้งจอกหลอกเอาแล้ว นางคิดแต่จะฮุบทรัพย์สินของ
เจ้าแกเท่านั้น ประเดี๋ยวลับถึงร้านชูชินจะต้องระดมลูกจ้างพร้อมอาวุธ
ครบมือไปถล่มรังจิ้งจอกของนางเสียให้ราบ!"

หญิงรับใช้อาวุโสที่อยู่อีกด้านหนึ่งก็เจ็บแค้นไม่แพ้กัน จึงพูดอย่าง

กระซิบว่า "คุณหนูรีบสั่งการสิเจ้าคะ ถึงตอนนั้นข้าคนเดียวก็ตะกุกตะกักไปหน้านาง ให้เป็นรอยได้แล้ว!"

ฉยงเหนียงหลับตาขบคิดครู่หนึ่งถึงค่อยเอ่ยตอบ "หากทำเช่นนั้นจริงไปมิทำให้สตรีที่ชื่อเหลียนเหนียงนั้นได้โอกาสสวมบทเป็นเจ้าทุกข์ไประบายความขมขื่นกับพี่ชายข้าเปล่าๆ เล่า"

สี่เซวี่ยถามอย่างร้อใจ "เช่นนั้นจะทำอย่างไรเล่าเจ้าคะ เช่นนี้ถึงกลับไปเล่าสิ่งที่ได้ยินมาให้คุณชายฟัง เขาก็ไม่เชื่อหรอก!"

ฉยงเหนียงมิได้เอ่ยตอบ เพียงกำชับพวกนางตอนที่ใกล้จะลงจากรถม้าว่าปิดปากให้สนิท ไม่ต้องเล่าให้คุณชายฟัง

เมื่อกลับถึงร้านซูชินั้นก็จวนจะเที่ยง ลูกค้าทยอยมาเยือนแล้ว ฉยงเหนียงจึงไปตรวจดูลูกจ้างล้างหั่นผักในครัวเช่นปกติ

พอข้างหูได้ยินเสียงใครๆ อันคุ่นเคยของตะหลิวจิตใจของฉยงเหนียงก็ค่อยๆ สงบลง การทำอาหารไม่ว่าจะต้ม ผัด จี่ หรือทอด ล้วนพิถีพิถันเรื่องระดับไฟและระยะเวลาที่จะทำให้ได้รสชาติดี วัฏจักรแห่งกงเกวียนกำเกวียนของมนุษย์เราก็เฉกเช่นกัน

มิใช่กรรมไม่สนอง ทว่ายังไม่ถึงเวลาต่างหาก นางจะดูซิว่าชาตินี้หลัวผิงชวนสามารถระโดดโลดเต้นได้ถึงเมื่อใด

ต่างจากจิตใจที่ค่อยๆ สงบลงของฉยงเหนียง ความรู้สึกของหลัวผิงชวนในขณะนี้กำลังทุกข์ทรมานดุจถูกจับขังไปอยู่ก็มีปาน

ยามที่เพิ่งจะรู้ว่าช่วงอวีนเทียนสอบตก นางคิดไม่ถึงเลยจริงๆ อีกอย่างไหนคดีโกงสอบที่ชาติก่อนควรจะลงโทษหลวงอ่องจึงกลับกลายเป็น

เป็นคดีที่ชี้ไปถึงตัวรัชทายาทแทนแล้ว

หากมิใช่จयाคังตีไว้หน้ารัชทายาทอยู่บ้าง น่ากลัวว่านามแรกที่จะเขียนอยู่บนหนังสือกล่าวโทษอันยาวเหยียดนั้นก็คือรัชทายาทหลิวซีเอง

ต่อมาเมื่อนางรู้จากปากบิดาว่ากระดาศคำตอบที่ได้อันดับหนึ่งในการสอบระดับเมืองหลวงนั้นเดิมที่เป็นของบัณฑิตนามซ่งอวิ้นเทียน จิตใจนางถึงค่อยๆ สงบมั่นคงขึ้น

พี่ซึ่งมีความสามารถสูงส่ง ซาติก่อนที่มีอำนาจอันท่วมท้นในราชสำนัก ก็มาจากความรู้และมีมือที่แท้จริงทั้งสิ้น ต่อให้ซาตินี้เข้าสอบเร็วขึ้น แต่เขาจะสอบตกไม่ติดสักอันดับเลยได้อย่างไรกัน

ตอนนี้พี่ซึ่งได้พลิกคดีและได้รับพระเมตตาอันล้นเหลือจากจयाคังตีแล้ว แม้ไม่อาจชดเชยตำแหน่งฮู่หยวนให้ได้ แต่ก็มอบตำแหน่งเจวีเยนเซิง มาให้แทน

ตามธรรมเนียมของแคว้นต้าหยวน ตำแหน่งลอยของขุนนางที่ยังไม่ทันจะจัดสรรไปเป็นขุนนางห้องที่ก็คือเจวีเยนเซิง

หลิวฝิงชวารู้สึกว่าด้วยความสามารถของพี่ซึ่งแล้ว การจะได้รับตำแหน่งสำคัญจากจयाคังตีนั้นคือเรื่องที่จะต้องเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว ภายหลังสืบข่าวจากหลายทาง ในที่สุดนางก็รู้ว่าเขาพำนักชั่วคราวอยู่ในเรือนพักที่ทางการจัดไว้ให้ขุนนางต่างถิ่นซึ่งเข้าเมืองหลวงมาแล้วแต่ยังไม่ได้ซื้อบ้านพัก

หลิวฝิงชวณจึงบรรจงแต่งเนื้อแต่งตัวไปหาเขา โดยชี้แจงว่าตนขุนแค่นឹងนักที่รู้ว่าบุตรชายอดีตอาจารย์สอนหนังสือของพี่ชายได้รับความอภัยโทษ เมื่อฟังว่าเขาได้พลิกคดีแล้วจึงมาเพื่อแสดงน้ำใจ และ

ถือโอกาสแสดงความเลื่อมใสที่ตนมีต่อความสามารถของเขา รวมถึงนำหนังสือรวมบทกวีที่ตนทำขึ้นมาขอคำชี้แนะจากเขาด้วย

ไหนเลยจะคาดคิด แม้ครั้งนั้นนางได้พบซังอวินเทียนที่เรือนพักของทางการ แต่เขากลับมองพิจารณานางขึ้นลงอย่างเย็นชา พอฟังนางเอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวานแนะนำตัวจบ เขาก็ยังคงนิ่งเงียบไม่ส่งเสียง

หลังจากนางยื่นหนังสือรวมบทกวีเล่มนั้นออกไปหมายจะขอคำชี้แนะ เขาก็ทำเพียงพลิกดูไปเงิบๆ ที่ละหน้า แต่เมื่อพลิกมาถึงหน้าสุดท้าย เขากลับปลี่ยนโยนหนังสือลงพื้นอย่างโกรธเกรี้ยว ข้าประชิดมาตรงหน้านางแล้ววิตแขนนางไม่ยอมปล่อย

หลิวผิงชวนนึกเพียงว่าเขาคิดจะลงนามนางในใจจึงบังเกิดความมุ่งหวังขึ้นมาวาวๆ ใครจะรู้ว่าเขากลับปล่อยมือเสียอย่างนั้น เพียงใช้แววดาอันลุ่มลึกสุดหยั่งมองนาง แล้วเอ่ยสั้นๆ ว่า "พิกนี้เข้าอ่อนเพลียอยู่บ้าง หากคุณหนูยินดี วันหลังค่อยสนทนากันใหม่"

ท่าที่ตอบสนองของซังอวินเทียนผิดจากที่หลิวผิงชวนคาดไว้อย่างมาก อันที่จริงก็มีอีกหลายเรื่องในชาตินี้ที่หลุดจากความมุ่งหมายของนาง

แม้นางกลับคืนสกุลหลิวแต่เนิ่นๆ ได้กลายเป็นคุณหนูสกุลหลิว สมดังปรารถนา ทั้งพยายามเดินหน้าไปตามจังหวะอย่างก้าวเดิมของฉยงเหนียง ทว่าในงานเทศกาลซึ่งชื่อตนมีเพียงไม่อาจลือเลื่องทั่วเมืองหลวง แต่ยังไม่ผิดใจกับองค์หญิงยงหยาง มิได้กลายเป็นสหายสนิทขององค์หญิง เช่นเดียวกับฉยงเหนียงในชาติก่อน เรื่องที่ซังอวินเทียนสอดตาก็ยิ่งทำให้นางลนลานไปหมด

ดูเหมือนชาตินี้ทุกสิ่งล้วนเปลี่ยนแปลงไปแล้ว ฉยงเหนียงมิได้ตกอับ

เช่นที่นางคาดไว้ ตรงกันข้ามยังพลิกโฉมมาเป็นเจ้าของกิจการที่เชิงเขา
หวงซานผู้ลือนามทั้งใกล้ไกลอีกด้วย

หลิวผิงชวณรู้สึกว่านางควรต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อให้ชาตินี้
เปลี่ยนเป็นคล้ายกับชาติก่อนบ้าง เช่นนี้นางถึงจะสบายใจได้ อย่างน้อย
ที่สุดสกุลชุยก็ต้องไม่เปลี่ยนเป็นดวงขึ้นไรซึ่งอุปสรรคเพราะฉงเหนียง

นี่ถึงทำที่เฉยเมยที่ชุยฉวนเป่าปฏิบัติกับนางตอนไปเยือนร้านซูชิน
คราวก่อน หลิวผิงชวณก็บังเกิดความไม่พอใจ เพียงปรารถนาจะให้เขารู้
เสียบ้างว่านางสาวคนใดกันแน่ที่มีฝีมือแท้จริง!

เมื่อคิดเช่นนี้หลิวผิงชวณก็พลันนึกถึงจ้าวเหลียนเหนียงที่ชาติก่อน
ชุยฉวนเป่าแต่งเป็นภรรยา ขอเพียงเขาแต่งสตรีนางนั้นอีกครั้ง ก็เท่ากับ
รับตัวหยานนะเข้าบ้าน หากต่อไปเกิดเหตุฆ่าคนขึ้นมาจริง มีหรือฉงเหนียง
ที่เป็นแค่แม่ครัวจะรับมือไหว

สกุลชุยจะต้องบากหน้ามาขอร้องหลิวผิงชวณผู้นี้เหมือนชาติก่อน
อีกแน่ ถึงตอนนั้นนางจะเลือกฟันยาจกโสโครกมิถนคนคนหนึ่งให้
ฉงเหนียง ขอเพียงฉงเหนียงยอมแต่งด้วย นางถึงจะไปช่วยชีวิต
ชุยฉวนเป่า...

เพียงแต่จ้าวเหลียนเหนียงไม่เหมือนกับชาติก่อนที่อยากจะแต่งงาน
เพราะโกยเงินจากการขายเรือนร่างได้มากพอแล้ว ชาตินี้เมื่อแรกที่
หลิวผิงชวณหาคนไปเกลี้ยกล่อมอีกฝ่ายหมายให้ไปล่อลวงชุยฉวนเป่า
จ้าวเหลียนเหนียงถึงกับไม่ยินยอม

หลิวผิงชวณรู้ว่าผู้ดูแลเรือนชั้นนอกเกาก่วงก้วยเคยเป็นแขกประจำ
ของจ้าวเหลียนเหนียง ชาติก่อนตอนที่ช่วยชุยฉวนเป่าให้พ้นคดี หลิวผิงชวณ

ก็เป็นผู้มอบหมายให้เกาก่วงก๊วยไปจัดการ

ในเมื่อตอนนี้จ้าวเหลียนเหนียงยังไม่อยากแต่งงาน จึงไม่พินที่ หลิวผิงชวนต้องอาศัยเกาก่วงก๊วยนำเงินไปโน้มน้าว ซื่อพี่น้องคู่นั้นมาเป็นพวก ทั้งแยมพรายว่าครอบครัวชุยฉวนเป่ามีทรัพย์สินมั่งคั่ง เช่นนี้เองแผนถึงดำเนินไปได้

วันนี้พอได้ยินเกาก่วงก๊วยมารายงานว่าทุกอย่างราบรื่น ชุยฉวนเป่าถูกหว่านเสน่ห์จนคลั่งไคล้ไหลหลง ให้คำมั่นจะแต่งงานกับหลิวผิงนางโลมเถื่อนผู้นั้นแล้ว จิตใจของหลิวผิงชวนที่ทนทุกข์มาหลายวันถึงค่อยสุขสงบขึ้น

ชุยเจียงฉยง...ชาตินี้เจ้าให้ความสำคัญกับสิ่งใด ข้าก็จะขยำขี้สิ่งนั้นเสีย!

เดิมทีชุยฉวนเป่านึกว่าตนถูกบิดามารดากับบริเวณ ระยะเวลาคงไม่อาจออกไปได้ จึงเป็นห่วงว่าหลิวผิงเหนียงไม่ได้รับข่าวคราวแล้วจะคะเนงหาเขา

เด็กหนุ่มที่แรกติดบ่วงรักนอนพลิกตัวไปมาไม่อาจข่มตาหลับ เพียงไม่กี่วันร่างกายถึงกับผ่ายผอมลงไปมาก

เขาคิดไม่ถึงว่าเมื่อถึงวันที่สาม ประตูห้องที่ปิดสนิทจะถูกเปิดออก สามวันมานี้ชุยฉวนเป่าไม่มีแก้มกิน พอเห็นประตูเปิดเขาก็ฝันพลิกตัวคลานขึ้นมาเบิกตามอง ที่แท้เป็นฉยงเหนียงยืนอยู่ข้างประตู

เขายืนพรวดขึ้นทันที หมายพุ่งตัวออกจากประตูห้อง จะได้ไม่ถูกบิดามารดาจับมาอบรมอีก กลับได้ยินฉยงเหนียงเอ่ยปากขึ้นก่อน "ข้า

สิ่งคนเตรียมรถม้าไว้แล้ว ข้าจะพาพี่ไปพบเหลียนเหนียงเอง พี่ไม่ต้องร้อนใจหรอก"

ซุยฉวนเป่าฟังแล้วเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จนเมื่อเห็นใบหน้านางปราศจากแววหยอกล้อ เขาถึงเอ่ยอย่างหน้าชื่นตาบาน "น้องสาวคนดี เจ้ายอมช่วยพี่เช่นนี้ วันหน้าพี่จะซื้อเสื้อผ้ามาให้เจ้า"

ฉยงเหนียงเลิกคิ้วถาม "ซื้อด้วยเงินจากบัญชีของร้านหรือ"

ซุยฉวนเป่าพูดไม่ออกไปทันใด สีหน้าเจื่อน บัดนี้ค่าเดินทางและค่าของกินของใช้ในบ้านล้วนเบิกจากบัญชีของร้านซูชิน เขายังใช้คำพูดกล่อมเด็กน้อยเช่นนี้กับน้องสาวผู้หาเงินเข้าบ้านอีก ช่างน่าขันเสียนี้กระไร

ทว่าฉยงเหนียงไม่คล้ายกำลังหลอกเขาอยู่ เมื่อเขาเดินไปถึงประตูเรือนก็ไม่พบเห็นบิดามารดา มีเพียงรถม้าหนึ่งคันจอดรออยู่ที่หน้าประตูจริงเสียด้วย

รอจนขึ้นไปในรถม้า ซุยฉวนเป่าเห็นฉยงเหนียงตามขึ้นมาด้วย ก็เอ่ยอย่างขัดเขินอยู่บ้าง "ฉยงเหนียง เจ้าจะตามไปทำอะไร"

ฉยงเหนียงมองเขาแฉ่ง "พี่บอกว่าแม่นางผู้นั้นคือว่าที่พี่สะใภ้ของข้ามิใช่หรือ ไปเยี่ยมสักหน่อยจะเป็นไรไปเล่า"

ซุยฉวนเป่าคิดว่านับแต่เหลียนเหนียงรู้จักกับเขาก็เลิกอาชีพเดิมไปแล้ว ในเมื่อเขาตั้งมั่นจะแต่งงานเป็นภรรยา ก็ไม่มีสิ่งใดที่ไม่อาจเปิดเผยต่อผู้อื่น เขาจึงไม่ทักท้วงน้องสาวอีก

ทว่าพอไปถึงหมู่บ้าน ฉยงเหนียงกลับสั่งให้หยุดรถม้าตั้งแต่ปากทาง จากนั้นงูเขา พร้อมกับพาสี่เขี้ยวและลูกจ้างร่างกำยำอีกสามคนเดินเข้าไปในเรือนที่อยู่ติดกับเรือนของจ้าวเหลียนเหนียงแทน

ชุยฉวนเป่าถูกการกระทำนี้ทำให้สับสนมึนงง จวบจนเข้าไปในห้อง จึงเอ่ยถาม "น้องสาว เจ้าพาพี่มาที่นี่เพื่อทำอะไร"

ตอนนี้เองหญิงรับใช้อาวุโสที่มาสืบข้อเท็จจริงพร้อมฉงเหี้ยนยง คราวก่อนก็ออกจากห้องชั้นในมารายงานเสียงเบา "กำลังเข้าด้ายเข้าเข็ม เลยเจ้าค่ะ!"

ฉงเหี้ยนยงผกศรัทธาโดยไม่แลชุยฉวนเป่า เพียงสั่งให้หญิงรับใช้อาวุโสผู้นั้นพาเขาเข้าไปที่ห้องชั้นใน

ห้องชั้นในไม่ได้จุดตะเกียง จึงมืดทึมไปทั่วบริเวณ หญิงรับใช้อาวุโสชี้มือให้เขาดูบนผนังซึ่งมีรูขนาดเท่าผลลำไยอยู่รูหนึ่ง

ชุยฉวนเป่าไม่รู้ว่าฉงเหี้ยนยงมีเจตนาใดกันแน่ จึงเพียงแนบหูตรงรู จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงเตียงไม้ลั่นเอี้ยดฮัดมาจากห้องที่อยู่ติดกัน ตามด้วยเสียงครางรัญจวนของจ้าวเหลียนเหี้ยนยงเป็นจังหวะยาวสามสั้นหนึ่งอันคั่นหู

ชุยฉวนเป่าตัวแข็งทื่อไปทันใด พริบตานั้นในสมองดุจหม้อน้ำที่ถูเผาด้วยไฟแรงจัดจนเดือดปุดๆ

กระนั้นชั่วขณะนี้เขาก็ยังคงหวังใจว่าโชคจะเข้าข้าง หากสตรีที่อยู่อีกฟากของผนังมิใช่เหลียนเหี้ยนยง แต่เป็นหญิงคนรักของน้องชายนางเล่า

เมื่อเขาส่องดูจากรูบนผนัง ก็เห็นแสงไฟทางนั้นโผล่เด่น ดวงหน้าของจ้าวเหลียนเหี้ยนยงที่กำลังไหวระริวอยู่ตรงขอบเตียงนั้นแดงก่ำแม่เหลือแบ่งขาดเพียงเลือนจาง

ชุยฉวนเป่ารู้สึกวุ่นวายในสมองพลันว่างเปล่าชาวโพลน ทั้งร่างแข็งที่อยู่กับที่ราวถูกสกัดจุดชีพจร

ตอนนี้เองพายุรักทางด้านนั้นก็ค่อยๆ สงบลง เสียงบรูษผู้หนึ่งดังมา ให้ได้ยิน "इनสามวันนี้เจ้าหนุ่มแซ่ชุนั้นไม่มีความเคลื่อนไหวเลย วันนี้ นายข้าก็ยิ่งถามถึง สงสัยว่าเจ้าจะเกี่ยวเหยื่อไว้ไม่อยู่ ปล่อยให้เขา หลุดมือไปแล้วกระมัง"

เสียงพูดของจ้าวเหลียนเหนียงดังตามมา อาจเพราะเมื่อครู่รู้งครางหนักเกินไป น้ำเสียงจึงยังคงสั้นนิดๆ "จะเป็นไปได้อย่างไรกัน ลูกเจี๊ยบตัวน้อยๆ เยี่ยงนั้นควบคุมได้ง่ายเป็นที่สุด เขาถูกข้าหว่านเสน่ห์จนลืมแม่แท้ๆ ไปแล้วด้วยซ้ำ คงเพราะเขาไปบอกทางบ้านแล้วครอบครัวไม่เห็นด้วยเสียมากกว่า"

บรูษผู้นั้นฟังจบก็เอ่ยต่อทันที "สองวันนี้ข้าจะไปสืบดู หากเป็นเช่นนั้นจริงก็จัดการได้ง่ายยิ่ง ลูกค้าร้านอาหารเจของบ้านเขาส่วนใหญ่เป็นผู้สูงศักดิ์ เจ้าจงเลือกวันที่หนึ่งหรือสิบห้าของเดือน ฉวยจังหวะตอนที่ร้านเขามีลูกค้าเนืองแน่น พาน้องชายเจ้ากับพวกสหายขี่เมามุกเข้าไปในร้าน จากนั้นเจ้าก็แค่รำให้บอกว่าตนอุ้มท้องลูกของชุนฉวนเป่า ต้องการให้สกุลชุนรับผิดชอบ!"

พอจ้าวเหลียนเหนียงได้ยินว่าจะให้นางเป็นผู้ออกหน้า หัวใจก็เต้นไม่เป็นสำ ่เฉยอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก "วิธีนี้ใช้ได้ผลแน่หรือ ได้ยินฉวนเป่าบอกว่าแม่กับน้องสาวเขาล้วนเป็นพวกผู้คน เกิดพวกนางสั่งให้คนตีข้ากับน้องชาย ไม่เท่ากับไปเสียทำถึงที่หรือ"

บรูษผู้นั้นกล่าว "ตั้งนั้นถึงให้เจ้าไปตอนที่ร้านเขามีลูกค้ามากอย่างไรเล่า นายข้าบอกว่าฉยงเหนียงน้องสาวเขารักหน้าตาเหนืออื่นใด ให้ความสำคัญกับชื่อเสียงและเกียรติการอับอายต่อหน้าผู้คนเป็นที่สุด มีสหายผู้สูงศักดิ์อยู่ตั้งมากเพียงนั้น นางไม่กล้าไว้วางยหอก มีแต่จะรีบ

กลุ่มพวกเจ้าให้หามือ แต่หากเจ้าไม่ไหวจริงๆ ก็หาถุงหนังสำหรับใส่ น้ำ สักใบ ใส่เลือดคนกพิราบเข้าไปในนั้นแล้วพวกไว้ตรงท้องน้อย พอสกุลซุย ลงไม้ลงมือ เจ้าก็ช่วยจิ้งหะแอบดึงฝาจุกของถุงหนังออก ถึงตอนนั้นมีเลือดไหลออกมา ย่อมปรักปรำสกุลซุยได้ว่าผลึกเจ้าจนแท้งลูก..."

เนื่องจากห้องทั้งสองนี้เดิมที่เป็นห้องปิกที่อยู่ในเรือนเดียวกัน หลังจาก ถูกเจ้าของเดิมก่อผนังรูปอักษร 'ติง'* กันแยกเป็นสองเรือนแล้วขายให้กับ สองสกุล จึงทำให้ห้องชั้นในฝั่งนี้กับฝั่งของบ้านสกุลจ้าวถูกคั่นกลางด้วย ผนังเพียงชั้นเดียว

เมื่อแรกที่ซื้อเรือน ผู้ใดก็ไม่รู้ว่าเพื่อนบ้านจะทำกิจการขายเนื้อหนัง มังสา ต่อเมื่อรู้แล้วใครเล่าจะทานทนถ้อยคำลามกกับเสียงปลดเปลื้อง ความใคร่ตลอดราตรีได้ไหว ดังนั้นเรือนฝั่งนี้จึงว่างลงตั้งแต่แรก ไม่เคยมี คนอยู่อาศัย ตอนนี้เมื่อขงเหนียงจ่ายเงิน ย่อมสามารถซื้อเรือนฝั่งนี้ได้ ชั่วคราว

จ้าวเหลียนเหนียงเคยชินที่เรือนติดกันไว้ผู้คนจึงไม่เคยเบาเสียง พอได้ฟังความคิดของเกาก่วงกู่ย นางก็หัวเราะร่วนจนเนื้อเต้น "ให้ตายสิ นี่ข้าจะต้องแสดงละครฉากสำคัญเสียวนะ นายของท่านจะไม่เพิ่มเงินรางวัล อีกสักหน่อยหรือ"

เกาก่วงกู่ยก็หัวเราะเช่นกัน "เรือนร่างนี้เจ้าขายบ่อยเสียจนใกล้จะ หย่อนยานหมดแล้ว ต่อไปคงขายไม่ได้ราคาดีอะไรหรอก ยากนักอุตสาหกรรม มีเด็กเมื่อก่อนที่ไม่รู้ประสาผู้หนึ่งยอมต้องการเจ้า เจ้าก็จิ้งคว่าโอกาสนี้ แต่งเข้าบ้านคนรวยไปเสียเถอะ ขอเพียงเจ้าควบคุมแม่กับน้องสาวของ

* อักษร 'ติง' คือ '丁'

สามีอยู่หมัด เจ้าต้องการเงินเท่าไรจะไม่มีให้เชียหรือ"

ขณะที่ชายโหดหญิงชั่วซึ่งอยู่อีกฟากของผนังกำลังวางแผนอย่างละเอียด ชุยฉวนเป่าที่อยู่ทางนี้ก็ฟังจนหัวสมองจวนจะระเบิดออกมาอยู่รอมร่อแล้ว เด็กหนุ่มพลันรู้ว่าหลงกลถูกหลอก จึงคิดเพียงอย่างเดียวว่าจะคว้ามืดที่คมกริบสักเล่มบุกเข้าไปจ้วงแทงชายโหดหญิงชั่วที่อยู่ห้องติดกันคู่นั้นให้ตายไปเสีย!

ทว่าฉยงเหนียงเตรียมการไว้ล่วงหน้าแล้ว ไม่ทันรอให้เขาแผดเสียงด้วยความเดือดดาล หญิงรับใช้อาวุโสที่อยู่ด้านข้างก็อุดปากเขาไว้อย่างตาไวมือไว ก่อนให้ลูกจ้างร่างกำยำอีกสองคนรวบตัวเขาแล้วลากพาออกมาจากห้องชั้นใน

จวบจนถูกลากตัวพันเรือนแล้วยัดเข้าไปในรถม้า ชุยฉวนเป่าถึงสามารถเอ่ยอย่างฉุนเฉียว "ฉยงเหนียง เจ้าให้คนลากพี่ออกมาได้อย่างไร คอยดูนะ พี่จะสั่งสอนชายสำสอนกับหญิงแพศยานั้นให้..."

ไม่รอจนเขาพูดจบ ฉยงเหนียงก็ตบหน้าเขาเต็มแรงอย่างดุคันทหนึ่งขาดโดยไม่เกรงใจแม้สักนิด

ด้วยคาดไม่ถึงว่าน้องสาวจะตบเขา ชุยฉวนเป่าจึงตะลึงงันไปชั่วขณะ ตอนนีโทสะที่สะกดกลั้นมาหลายวันของฉยงเหนียงเพิ่งจะได้ระบายออกมาบ้าง "เขาเป็นชายสำสอน แล้วพี่เล่าเป็นอะไร ก็แค่ผู้ชอบเที่ยวหาความรื่นเริงที่มีเงินผู้หนึ่งเท่านั้น! พี่จะไปทำอะไรกัน จะไปแลกชีวิตกับพวกเขา แล้วเดือดร้อนซ้ำกับท่านพ่อท่านแม่ไปตามล้างตามเช็ดให้พี่อย่างนั้นหรือ!"

พูดมาถึงตรงนี้เพลิงโทสะของนางก็สุดจะกดข่มไว้ต่อไป จึงเอ่ย

อย่างโกรธเกรี้ยว "พี่ก็เป็นบุรุษที่โกล้งจะมีครอบครัวได้แล้ว แต่กลับยังทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง ดูสามวันนี้ที่พี่โวยวายอยู่ในบ้าน ท่านพ่อท่านแม่กับข้าล้วนกลายเป็นศัตรูของพี่ พวกเราจะทำร้ายพี่เสียหรือ สตรีเยี่ยงนั้นผ่านมือชายมาเท่าไรแล้ว ความคิดจิตใจสกปรกเกินทน ทว่าพี่กลับคิดแต่จะแต่งงานเข้าสกุล หากท่านพ่อท่านแม่หุบเบาถูกพี่ป่วนจนใจอ่อนขึ้นมาจริงๆ บ้านเรายังจะมีวันสงบสุขอยู่หรือ พี่ไม่ย้อนทบทวนความผิดตนเองบ้างเล่า ถึงกับคิดจะไปแลกชีวิตกับสองคนนั้นอีก!"

ชุยฉวนเป่าไหนเลยจะสู้ผีปากอ้นคมกริบของฉยงเหียงได้ แม้เขาเป็นพี่ชาย แต่เมื่อครู่เพิ่งจะรู้ว่าหัวใจรักอันงมงามของตนทุ่มเทผิดไปให้กับหลุมอุจจาระ ตนเป็นฝ่ายขาดเหตุผลอยู่ก่อน ตอนนี้น้องสาวก็กำลังโกรธจัด รวากับเปลี่ยนเป็นคนละคน ความน่ายำเกรงนั้นยิ่งทำให้เขาไม่กล้าโต้แย้ง ได้แต่เงยบเสียงยอมรับคำดุด่าของนางแต่โดยดี

จนกระทั่งสุดท้ายชุยฉวนเป่าถึงกับถูกฉุนร้องให้น้ำมูกน้ำตาไหล "น้องสาว พี่ผิดไปแล้ว หลายวันมานี้พี่เหมือนถูกคนทำของใส่ ละอายใจต่อท่านพ่อท่านแม่ยิ่งนัก...เพียงแต่ฝ่ายเราจะยอมเสียเปรียบพวกเขาเช่นนี้นะหรือ"

ฉยงเหียงแค้นหัวเราะอย่างเย็นชา "พวกเขาจะมาก่อเรื่องก่อราวไม่ใช่หรือไร เชิญมาได้อย่างเต็มที่ ถึงตอนนั้นจะให้พวกเขาได้รู้จักว่าคนรักหน้าตาอย่างข้าฉยงเหียงนี้เป็นเช่นไร!"

ฝ่ายจ้าวเหลียนเหียงหลังจากหาวิธีรับมือกับเกาก่วงก้วยเสริจ ก็มีได้อยู่เฉย นางพบว่าพรุ่งนี้คือวันที่สิบห้าของเดือนพอดิ ซึ่งเป็นวันที่

ภูเขาหงซานจะคับคั่งไปด้วยผู้สัการะ รุ่งขึ้นนางจึงตกลงใจไปหาถุงหนึ่ง กลางเก๋ากลางใหม่มาหนึ่งใบ ซื่อพิราบหนึ่งตัวจากร้านอาหารในหมู่บ้าน เพื่อเอาเลือดสีแดงสดของมันมากรอกใส่ถุงหนึ่งจนเต็ม จากนั้นเติมเกลือ กับน้ำลงไปเพื่อป้องกันเลือดพิราบแข็งตัว

เมื่อเตรียมการพร้อมสรรพ นางก็พาน้องชายจ้าวซุอันกับบรรดา สหายร่วมกินดื่มของเขาจ้างรถเทียมลาคันหนึ่งรูดไปยังร้านซุชิน แต่นึกไม่ถึงว่าเมื่อไปถึงหน้าประตูร้าน ประตูกลับแขวนแผ่นกระดานและ ติดประกาศว่าทางบ้านมีธุระจึงหยุดร้านสองสามวัน

จ้าวซุอันไม่ยอมเสียค่าจ้างรถเทียมลาไปเปล่าๆ ประจบกับเหลียว มองซ้ายขวาแล้วเห็นหญิงรับใช้อาวุโสผู้หนึ่งออกมาจากประตูหลังของ ร้านซุชินพอดี ในมือนางยังถือเห็ดหอมอยู่หนึ่งกระจาด ดูท่ากำลังจะนำไป ผึ่งแดด

เขาจึงรีบไปสอบถามว่าทางบ้านของเจ้าของร้านนี้มีธุระด่วนอันใด หญิงรับใช้อาวุโสผู้นั้นดูเป็นคนช่างเจรจา นางตอบปนยิ้มว่า "เจ้าแก่ ผู้เฒ่าต้องการจะเลือกสะใภ้ให้บุตรชาย วันนี้จึงเปิดบ้านต้อนรับแม่สื่อกับ ครอบครัวของแม่นางผู้นั้นเพื่อจะดูตัว ขอเพียงถูกใจกันก็จะกำหนด วันมงคลเลย"

พอได้ยินคำตอบนี้จ้าวเหลียนเหียงก็ร้อนรุ่มขึ้นมาทันใดพลาง คิดในใจอย่างซุ่นแค้น...ลมปากบุรุษมีความจริงเพียงไม่กี่ประโยคจึงเสียด้วย ไฉนทางหนึ่งให้สัตย์สาบานจะแต่งกับข้า แต่อีกทางหนึ่งกลับไปดูตัว หารรยาเสียอย่างนั้น

จ้าวเหลียนเหียงเป็นเดือดเป็นแค้น ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะก่อกวน

เรื่องแต่งงานของชายทรยศนั้นให้ได้ นางจึงรีบซักถามจนกระจ่างว่าเรือนสกุลซุยไปทางใด จากนั้นก็พาน้องชายกับสหายนักเลงเหล่านั้นไปเอาเรื่องทันที!

รอจนเห็นประตูใหญ่เรือนสกุลซุยแต่ไกล พบว่าท่าทางเป็นเพียงคหบดีชนบทธรรมดาเท่านั้น จ้าวเหลียนเหนียงก็ยิ่งมีความมั่นใจ เอ่ยกับพวกบุรุษว่า "ประเดี๋ยวพอเข้าประตูไป ข้าจะบีบน้ำตาร่ำร้องว่าท่านพี่ซุยทรยศ ส่วนพวกเจ้าก็เลือกทูปโองน้ำขว้างปาข้าของได้ตามใจชอบ เสียขยี้ดังครีกริโครมเท่าไรก็ยิ่งดี ถึงเวลาหากคนบ้านนั้นมาลักไสเข้า ข้าก็จะทำเป็นตกเลือด พวกเจ้าจงไว้วางใจจะไปฟ้องร้องทางการ อาละวาดจนกว่าพวกเขายอมจำนนถึงจะเลิกรา..."

หลังจากนัดแนะกันดีดดี จ้าวซุอันก็เป็นกองหน้าถีบประตูใหญ่ของเรือนสกุลซุยจนเปิดออกในท่าเดียว แล้วเข้าไปตะโกนในลานเสียงดังลั่น "ที่นี่ใช่เรือนสกุลซุยหรือไม่ บุตรชายบ้านเจ้ากล้าเอาเปรียบหลับนอนกับบุตรสาวบ้านอื่น แต่ใจนิจจะทำตัวเป็นเต่าหดหัวเสียเล่า!"

บรรดาคนที่ตามหลังเขาเข้ามาต่างก็ช่วยกันสบถด่าทอ เห็นสิ่งใดในลานก็เถือขึ้นเหนือศีรษะแล้วขว้างปาเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

ตอนนี้เองก็มีหญิงรับใช้อาวุโสสองสามคนเดินออกจากในเรือนมาขวางทางจ้าวเหลียนเหนียงไว้

จ้าวเหลียนเหนียงชนปะทะหลายหนก็ไม่เห็นพวกนางหลีกทาง จึงแข็งใจสอดมือข้างหนึ่งเข้าไปได้สายคาดเอว ลอบดึงผ้าจุกของถุงหนังออกส่งผลให้กางเกงขับในกับชุดหู้ฉวนฉวนสีขาวยิมะพลันเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้มไปทั้งแถบ ดูน่าตระหนกยิ่งนัก!

นางมีความมั่นใจแล้วจึงนั่งกึ่งเอนลงกับพื้น ปล่อยให้เลือดไหลนองพลางตะโกนร่ำให้ "ข้าอุ้มท้องลูกของชัชวณเภา แต่บัดนี้กลับถูกหญิงรับใช้ของสกุลชัชวณเภาทำร้ายจนแท้ง ลูกที่น่าสงสารของข้า...ต่อให้ข้ากลายเป็นผีก็จะไม่ละเว้นพวกเจ้าสกุลชัชวณเภา!"

พอจ้าวชูอันเห็นพี่สาวทำได้ตามแผน เขาก็ยิ่งฮึกเหิม ปากสบถคำต่อคำไม่หยุดพลางเรียกหาคนสกุลชัชวณเภาหมายจะแลกชีวิต

ตอนนี้เองม่านประตูโถงก็เลิกขึ้น ในโถงมีคนออกมาอีกหลายคน ทว่ามีโชคของหญิงกับสามีภรรยาสกุลชัชวณเภาดังเช่นที่พวกเขาคิด หากแต่เป็นเจ้าหน้าที่สวมชุดของทางการเจ็ดแปดคน

ผู้เป็นหัวหน้าเอ่ยด้วยสีหน้าอันดุตัน "เจ้าของเรือนนี้แจ้งความว่ามีนางโลมเตรียมการจะมากรรวโงกทรัพย์ เดิมทีพวกข้ายังไม่เชื่อ ทว่าวันนี้ดูแล้วเห็นจะมีโชคความเท็จ เพียงแต่นางเป็นสตรีไม่เหมาะที่พวกข้าพี่น้องจะลงมือค้นตัว..."

พอได้ยินเช่นนั้นหญิงรับใช้อาวุโสสองสามคนที่มาขวางทางจ้าวเหลียนเหนียงเมื่อครู่ก็คิดว่านางไว้หน้าที่จากนั้นเพียงกระตุกสายคาดเอวแล้วถกกระบี่ปรองนางขึ้นกึ่งหนึ่งต่อหน้าคนทั้งหมด ถูงหนักที่ยังคงมีน้ำเลือดไหลออกมาไปนั้นก็ร่วงกระทบพื้นพร้อมกับเสียงดังพลั๊ก

จ้าวชูอันตาค้าง รีบชี้แจงกับหัวหน้าเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งว่าพี่สาวตนมีสัมพันธลึกซึ้งกับเจ้าหนุ่มแซ่ชัชวณเภาจริงๆ พอได้ยินว่าฝ่ายชายเล่นสนุกแล้วจะสลัดนางทิ้ง ชั่วขณะที่เศร้าเสียใจถึงได้ใช้วิธีการอันต้นเงินเช่นนี้ หมายถึงจะก่อกรวนให้เรื่องแต่งงานของชายทวยศเป็นอันล้มไปเท่านั้น

ทว่ายังไม่ทันจะพูดจบ จ้าวชูอันก็พบว่าผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านตน

ถึงกับอยู่ที่นี้ด้วย ผู้ใหญ่บ้านผู้เฒ่าผู้นี้ดูแรงงานทั้งหมู่บ้านมาช้านาน
ไม่ว่าคนใดในหมู่บ้านอีกฝ่ายล้วนรู้จักเป็นอย่างดี

ผู้ใหญ่บ้านขมวดคิ้วถลึงตาใส่พี่น้องสกุลจ้าวอย่างดุขัน ก่อนกล่าว
กับเจ้าหน้าที่อย่างนอบน้อม "สตรีนามจ้าวเหลียนเหนียงผู้นี้เป็นคนใน
หมู่บ้านของข้าน้อยเอง มิใช่สุจริตชนอันใด หน้าประตูบ้านนางแฉวนโคมแดง
ชั่วนาตาปี จวบจนดึกดื่นค่อนคืนก็ไม่เคยลงกลอนประตู มีเสียงบัดสี
ดังออกจากลานบ้านมาบ่อนทำลายชนบัตันบริสุทธิ์ดั้งเดิมของหมู่บ้าน
เป็นประจำ"

เหล่าหญิงรับใช้อาวุโสที่گردร่างจ้าวเหลียนเหนียงอยู่ข่มไฟโทสะ
ในใจไว้นานแล้ว ประกอบกับได้รับคำสั่งจากขงเหลียนหมาก่อน ตอนนั้น
จึงพากันกระซอกผมของจ้าวเหลียนเหนียง หญิงรับใช้อาวุโสผู้หนึ่ง
เอ่ยปากด่าทอตอบติ "หญิงงามเมืองที่ไม่รู้จักงายอาย กล้ามาชุกกรโชกถึงที่
เรือนเก่าแก่ของพวกเราเชีย่วรี เจ้าอุ้มท้องอะไรของเจ้ากัน แคะให้ดูงเลียด
ไบหนึ่งยังจะมาเสแสร้งอีก ตนเองล่อลวงบุรุษให้เสียคน กลับยังสวมบท
เป็นสตรีตระกูลดั่งงาม วันนี้นำจะตบเจ้าให้ตายคาลานี้แล้ว!"

เพียงเวลาชั่วครู่เดียว จ้าวเหลียนเหนียงก็ถูกเล็บข่วนจนไบหน้า
ลายพร้อย ได้แต่ใช้มือป้องศีรษะหลังน้ำตาตะโกนเรียกน้องชายมา
ช่วยเหลือ

หัวหน้าเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งซึ่งชังพฤติกรรมอันโสมมของสองพี่น้อง
สกุลจ้าว จึงไม่ยั้งจ้าวเหลียนเหนียงที่ถูกจุดกระซอกตบตีจนรำไห่หยวน
หลังจากฟังผู้ใหญ่บ้านพูดจบ เขาก็ผงกศีรษะสั่งผู้ใต้บังคับบัญชาของตน
ให้มาจับกุมจ้าวชูอันกับเหล่าสหายนักเลงของเขา แล้วค่อยหมุนตัว

เดินเข้าโรงไปรายงานต่อหลิวเจียงจวีที่นั่งเป็นสง่าท่ามกลางอยู่ด้านใน

"ได้ทำขอรับ คุณมีหลักฐานแน่ชัด ทั้งมีผู้ใหญ่บ้านร่วมเป็นพยาน ท่านจะให้ผมตัวคนพาลเหล่านี้ไปคุมขังในที่ว่ากรเลยหรือไม่"

สีหน้าของหลิวเจียงจวีในขณะนี้เขียวคล้ำด้วยโทสะ เอ่ยตอบว่า "ยังไม่ต้องรีบร้อน เจ้าจงไปสอบสวนพี่น้องคุณนั่นต่อ ที่แท้เป็นผู้ใดบงการ ให้พวกเขามาปรักปรำบุตรหลานตระกูลสุจริตเช่นนี้"

24

ด้วยเรื่องเงินประทับตราครวก่อน หลิวเจียงจวีเพิ่งจะมารู้ในภายหลังว่ามารดากับหลิวผิงชวนไปที่ร้านซูชิชิน แล้วเรียกร้องจนได้ตัวเงินห้าพันกว่าตำลึงกลับมา

ทว่าสุดท้ายวาจาติเตียนมารดาก็ยังคงไม่อาจพูดออกจากปากอย่างไรเสียก็เป็นเขาเองที่ไม่มีปัญญาจะใช้คืนดอกเบียเงินกู้ ถึงทำให้คนทวงหนี้บุกมาเร่งรัดถึงที่จวนสกุลหลิว

เพียงแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้เขารู้สึกละเอียดอ่อนงเหงียิ่งนัก เดิมทีนี่เป็นเรื่องที่เขาในฐานะพี่ชายอยากจะแบกรับไว้ผู้เดียว แต่แล้วกลับบานปลายจนนางต้องเผชิญหน้ากับมารดาเลี้ยงที่ตามมาทวงเงินถึงประตูร้านหลายวันมานี้กระทั่งจวนสกุลหลิวเขาก็ไม่ได้กลับไป นั่งก้มใจตามลำพังอยู่ในห้องพักขององค์กรกษัตริย์ที่เข้าเวร

ใครเล่าจะคาดคิดว่าวันนี้เขาถึงกับได้รับจดหมายลายมือของเหงียิ่ง

มาหนึ่งฉบับ เนื้อความระบุตามตรงว่าพักนี้เกิดเรื่องไม่งามขึ้นในสกุลชุย จำเป็นต้องให้พี่ชายมาช่วยสนับสนุนสักหน่อย

นับแต่ฉงเหนียงกลับไปอยู่สกุลชุย ก็มีท่าทีขีดเส้นแบ่งชัดเจน เสมอมา ไม่ปรารถนาจะข้องเกี่ยวกับสกุลหลิวนัก บัดนี้นางเป็นฝ่ายเขียนจดหมายมาเอง เห็นชัดว่าเหตุการณ์มีความร้ายแรงแล้ว เขาจึงรีบ แลกเวรกับผู้อื่นแล้วข้ามารุดมาถึงสกุลชุย พอได้พบฉงเหนียง เขาถึงรู้เรื่อง ที่มีคนหมายจะมาฆูกรวชอก

เจ้าหน้าที่กับผู้ใหญ่บ้านนั้นเขาก็เป็นผู้ตามตัวมา

เมื่อครู่แม่เขาไม่ได้ออกจากโรง ทว่ากลิ่นอายของดาวโลเกียที่ฉาบ เต็มร่างสตรีนางนั้น ไม่ต้องให้ผู้ใหญ่บ้านเอ่ยปากยืนยันก็สามารถสอดตามได้ พี่ชายสกุลชุยช่างเหลวไหลสิ้นดี! ตามีเดบอดถึงขั้นจะชักนำสิ่งสกปรก เยี่ยงนี้เข้าเรือนเสียได้ เดือดร้อนให้คุณหนูผู้สุภาพอ่อนโยนเสมอมาอย่าง ฉงเหนียงต้องไปเกลือกกัลลัวกับนางโลมเถื่อนผู้หนึ่ง!

ในใจหลิวเจียงจวีตั้งมั่นอย่างแน่วแน่อีกครั้ง หากมีโอกาสเมื่อไรเขา จะพาฉงเหนียงไปให้ไกลจากสกุลชุย ชีวิตนางจะได้ไม่ถูกคนสกุลชุย ที่ไร้ความคิดอ่านทำลายไปอย่างเสียเปล่า

ทว่าตอนที่ตนเพิ่งมาถึงสกุลชุย ฉงเหนียงจงใจพูดอย่างคลุมเครือ ว่าเรื่องนี้ยังมีผู้ชักใยอยู่เบื้องหลัง ซึ่งเป็นไปได้ว่าเป็นคนในจวนสกุลหลิว หลิวเจียงจวีคิดแล้วก็สุดจะระงับเพลิงโทสะ หากเป็นจริงดังที่ฉงเหนียง กล่าว นี้มีเท่ากับมีคนเจตนาฆูคหุลุมพรางหมายจะให้สกุลชุยประสบเคราะห์ หรือหรือ

บัดนี้เมื่อจับตัวพี่น้องสกุลจ้าวได้ เขาจึงตั้งใจจะสืบสาวความจริง

ให้ถึงที่สุด

ฝ่ายจ้าวเหลียนเหนียงเห็นชุยฉวนเป่าไม่เผยโฉมเสียทีก็พลันรำไห้เรียกหา "ท่านพี่ชุย" วาดหวังว่าเขาจะเห็นแก่ความผูกพันเมื่อเก่าก่อนยอมมาช่วยนางให้พ้นภัยจากคุก

ทว่าน่าเสียดาย นางหารู้ไม่ว่าทุกเสียงที่นางตะโกนเรียกนั้นล้วนแต่ย้าเตือนชุยฉวนเป่าว่าช่วงที่ผ่านมาเขาโง่เขลามากเพียงใด ขณะนี้เขานั่งอยู่ในห้องของบิดามารดา ยามถูกสายตาของบุพการีผู้ให้กำเนิดจับจ้อง ก็ยิ่งทำให้เขาแทบจะต้องแทรกแผ่นดินหนี

เดิมทีพี่น้องสกุลจ้าวก็ไม่มีความหยิ่งในศักดิ์ศรีแต่อย่างใด หลังจากถูกเปิดโปงอุบายล่อลวงและถูกตบตีจนร้องไหยหวนไปหนึ่งยก ก็สารภาพเรื่องเกาก่วงกัยผู้ดูแลเรือนชั้นนอกของสกุลหลิวออกมาจนสิ้น

หลิวเจียงจวีฟังจบหัวใจก็สั่นสะท้าน หันขวับกลับไปมองฉยงเหนียงตรงๆ

ฉยงเหนียงไม่มีเจตนาจะสร้างทำเป็นไม่รู้เรื่อง นางมองหลิวเจียงจวีพลางเอ่ยอย่างสงบเยือกเย็น "พี่ชาย ข้ามิได้ต้องการให้ท่านลำบากใจไปเอาความผู้ที่อยู่หลังม่านตัวจริงผู้นั้น ทว่านางข่มเหงกันเกินไปจริงๆ ที่แท้เป็นความแค้นใหญ่หลวงอันใดกันแน่ถึงทำให้นางใจเหี้ยมขูดหลุมพรางเล่นงานคนที่เคยเป็นพี่กับพ่อแม่ที่เลี้ยงดูคุ้มชูนางมาหลายปีได้ลงคอ พี่ชาย ท่านช่วยนำคำพูดไปบอกนางแทนข้าที ในเมื่อนางไม่อาจปล่อยวองอดีตต้องการจะหาเรื่องข้าให้ถึงที่สุด ข้าฉยงเหนียงก็มีผู้ใช้ผู้ที่จะยอมให้ใครมารังแกได้ เพียงแต่กลัวว่าถึงเวลาอาจเดือดร้อนไปถึงชื่อเสียงของใต้เท้าหลิว... รวมถึงของพี่ชายด้วย จึงหวังว่าพี่ชายจะยอมให้ภัยในความสนใจของ

ฉยงเหนียง"

ความหมายในวาจาของฉยงเหนียง หัวใจเจียงจวีลั่นเข้าไปทุกประโยค เขายื่นมือไปบีบหัวไหล่นางแน่น หมายถึงจะพูดว่า 'อย่าได้กลัวไปเลย ยังมีพี่ชายคนนี้ปกป้องเจ้าอยู่' ทว่าปານี้แล้วพูดอันใดไปก็ล้วนเปล่าประโยชน์ ทั้งสิ้น สุดท้ายเขาจึงไม่ได้เอ่ยใดๆ เพียงขมวดคิ้วเข้มพลงสั่งให้คนหิ้วตัวอันธพาลทั้งลานจากไป

ฉยงเหนียงมองดูเงาหลังอันแข็งแกร่งของเขา สุดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนสั่งการคนรับใช้ "จงตักน้ำในบ่อมาชะล้างกลิ่นสาบในลานให้สะอาด ประเดี๋ยวกลับร้านซูชินไปเปิดประตูทำการค้ากัน!"

ขณะนี้หัววิงชวณผู้มีสีหน้าสงบนิ่งกำลังเป็นแขกอยู่ในจวนของใต้เท้าจิ้นเสนาบดีกรมขุนนาง

นับดูนางก็หวนคั้นสกุลหลิวมานานพอสมควรแล้ว ซาติก่อนภายหลังได้กลับสกุลหลิว เนื่องจากนางไม่ปรารถนาจะตามหลังฉยงเหนียงมากนัก จึงอุทิศสาเหพาภิรเพื่อเรื่อยมา จนกระทั่งมีคุณสมบัติที่กุลสตรีตระกูลใหญ่พึงมี

มาชาตินี้เมื่อนางได้กลับสกุลหลิวตั้งแต่อายุยังน้อย นอกจากจะได้เหย้าชื้อออกแรงบ่มเพาะ นางยังปฏิบัติต่อผู้อื่นโดยเลียนอย่างวิธีของฉยงเหนียงในชาติก่อน ทำให้ในใจผู้อื่นค่อยๆ เกิดความรู้สึกที่ดีต่อนาง สำหรับการแสดงออกอันไม่เหมาะสมในงานเทศกาลซึ่งชื่อที่วังหลวงครานั้น หลังจากนางพยายามทำตัวอ่อนน้อมถ่อมตนก็ทำให้ผู้คนค่อยๆ ลืมเลือนไปแล้วเช่นกัน ทั้งส่งผลให้นางได้คบหาสหายสนิทหลายคน

ซึ่งคุณหนูอินซึ้นบุตรได้ทำจิ้นผู้หนึ่งคือหนึ่งในนั้น

จิ้นอินซึ้นก็คือผู้ที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นสตรีผู้มากความสามารถ
คู่กับหลิวเจียงฉงในชาติก่อน

เหตุที่หลิวฉงชวนจงใจผูกไมตรีกับอีกฝ่ายมิใช่แค่เพราะจิ้นอินซึ้น
มีความสามารถโดดเด่น ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือฤดูเหมันต์ปีนี้ภายหลัง
ชายาเอกแห่งตำหนักบูรพาป่วยหนักสิ้นลมไป จิ้นอินซึ้นนี่เองที่จะได้เป็น
ชายารักษาทายาทคนใหม่ ด้วยเหตุนี้หลิวฉงชวนจึงตั้งมั่นจะผูกมิตรภาพ
อันแน่นแฟ้นกับว่าที่ธิดาของเธอไว้ก่อน

วันนี้จิ้นอินซึ้นจัดงานชุมนุมมณฑลลอนซัน ผู้ส่งใบคำกลอนมาเข้าร่วม
มิได้มีเพียงคุณหนูจวนต่างๆ แม้กระทั่งองค์หญิงยงหยางก็มาร่วมสนุก
ด้วย ทว่าพอเข้าไปในสวนดอกไม้แล้วเห็นว่าหลิวฉงชวนอยู่ที่นั่นเช่นกัน
องค์หญิงยงหยางก็ไม่ชอบใจ จึงปรายตามองอีกฝ่ายปราดเดียวอย่าง
เฉยเมย

จิ้นอินซึ้นเป็นผู้มีความคิดเฉียบไวย่อมจะมองออก จึงคลี่ยิ้มแนะ
หลิวฉงชวนว่า "องค์หญิงทรงมีอุปนิสัยซื่อตรงจริงใจ เจ้าเพียงปลั่งวาดภาพ
ด้วยวิธีที่ซ้ากับองค์หญิงในงานเทศกาลซั้งซ้อ เดิมทีก็มีไข้เรื่องใหญ่โต
อันใดอยู่แล้ว ฉวยโอกาสที่ได้พบปะกันในงานชุมนุมมณฑลลอนซัน เจ้าก็ใช้น้ำ
ชาแทนสุราขอมาต่อองค์หญิงเสีย วันหน้าพบกันจะได้ไม่ต้อง
ระอ้อกระอวนเรื่อยไป"

จิ้นอินซึ้นพูดมีเหตุผล องค์หญิงยงหยางเป็นสตรีที่เอาใจได้ง่าย
ผู้หนึ่งจริงๆ หากมีเพียงเรื่องวิธีการวาดบังเอิญซ้ากัน องค์หญิงก็คงจะ
ไม่จำฝังใจนานเพียงนี้หรอก

ทว่าก่อนนั้นองค์หญิงยงหยางยังรู้มาจากคฤหาสน์หลางอ่องเรื่องที หลิวผิงชวนขโมยบทกลอนของฉงเหิงยงเพื่อเอาหน้า ดังนั้นจึงรู้สึกแสบ สะอิดสะเอียนที่เห็นหลิวผิงชวนประชันฝีมือวาดภาพกับตนด้วยการลอกเลียน วิธีพ่นละอองน้ำของฉงเหิงยงอีก

องค์หญิงยงหยางเคยเล่าเรื่องนี้ให้ซีกู่ยเฟยมารดาของตนฟัง เป็นการส่วนตัวแล้ว ทว่าซีกู่ยเฟยกลับตอบด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึมว่าเดมที ใต้เท้าหลิวเสาะพบเลือดเนื้อเชื้อไขแท้ๆ เป็นเรื่องมงคล คุณหนูหลิวผู้นั้น คลุกคลีกับชาวบ้านมานาน ย่อมไม่แคล้วมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง ในฐานะ เชื้อพระวงศ์จึงพึงเข้าอกเข้าใจความยากลำบากของขุนนาง ยิ่งเป็นถึง องค์หญิงผู้สูงศักดิ์ เมื่อเห็นแผลของครอบครัวขุนนางอยู่เต็มตาก็ยิ่งไม่ควร เปิดโปงแผลนั้น

เนื่องจากพีก่อนองค์หญิงยงหยางไวยวายจะไปตามหาหลางอ่อง แล้วถูกจกยาคังตีตื้อว่า ในใจนางหวนเกรงต่อพระราชอำนาจอยู่เนืองๆ เมื่อ ได้ยินซีกู่ยเฟยกล่าวเช่นนั้น นางยอมจดจำใส่ใจ

ดังนั้นยามทีหลิวผิงชวนยกถ้วยน้ำชามาขอขมา นางจึงยอมข่ม ความไม่พอใจไว้ ฝืนดื่มน้ำชาลงไปหนึ่งถ้วย ถือว่าให้การดูแลหน้าตาของ ใต้เท้าหลิว

ภาพฉากนี้ในสายตาของคุณหนูทั้งหลายนับว่าเรื่องราวยุติลง ด้วยดีแล้ว เมื่อบรรรยากาศอันประดักประเดิดก่อนหน้านี้นี้ถูกกวาดหายไปสิ้น ก็มีคนผุดความคิดใหม่ขึ้นมา

ด้วยตอนนีใกล้จะถึงเวลาเที่ยงวันแล้ว คุณหนูผู้หนึ่งจึงเสนอให้ไป กินอาหารเจกันที่ร้านซูซุชิน

จันวันซีเอ่ยอย่างลั้งเล "วันนี้ไม่ได้จองล่วงหน้า เกรงว่ายากจะมีที่นั่งกระมัง"

คุณหนูอีกผู้หนึ่งยิ้มตอบ "เจ้าไม่รู้กระมัง ร้านซูชินเปิดสาขาใหม่ อีกแห่งแล้ว มีที่นั่งเยอะขึ้นมากทีเดียว คราวก่อนท่านแม่เข้าไปจุดธูปไหว้พระ แล้วผ่านไปที่ร้าน ถึงไม่ได้จองล่วงหน้าก็ยังได้กินเลย ไหนๆ ตอนนี้ก็ร้อนอบอ้าวยิ่ง มีสุไปเตร็ดเตร่ที่เชิงเขากันสักเที่ยวหนึ่ง ต่อให้อดกินที่ร้านซูชิน ก็ไปร้านอื่นได้ อย่างไรเสียย่อมจะสนุกกว่าอุดหนุนอยู่ในจวนเป็นไหนๆ"

หลิวผิงชวนฟังจบในใจก็ยินดีปรีดา นางรู้ว่าวันนี้พี่น้องสกุลจ้าวจะไปก่อเรื่องที่ร้านซูชิน เพียงนึกถึงภาพที่ฉียงเหนียงถูกฝูงชนมุ่งดูขณะถูกนางโลมย้อยุดเรียกว่า 'น้องสามี' หลิวผิงชวนก็พลันรู้สึกสากแสบใจ เดิมทีนึกว่าไม่อาจเห็นภาพนี้กับตาตนเองเสียอีก ไม่คาดคิดเลยว่าตอนนี้จะมีเหตุผลอันชอบธรรมให้ตนสามารถไปชมความครึกครื้นพร้อมสตรีชั้นสูงเหล่านี้แล้ว

ดังนั้นคนทั้งหมดจึงมุ่งหน้าไปยังภูเขาหวงชานกันอย่างคึกคัก เพียงแต่เมื่อไปถึงครึ่งทาง พอองค์หญิงยงหยางชะงักศีรษะออกมา เห็นผู้ที่ขี่ม้าอยู่ริมถนนโดยมีผู้ติดตามท่าทางดูร้ายกลุ่มหนึ่งรายล้อมอยู่ นางก็เปล่งเสียงเรียกด้วยความตื่นเต้นยินดีทันที "พี่วังชาน ไฉนท่านมาอยู่ที่นี้เล่า"

เหล่าสตรีชั้นสูงในเมืองหลวงล้วนรู้จักนามของท่านอ่องที่เพิ่งเข้าเมืองหลวงมาผู้นี้ เดิมทีได้ยินว่าในจวนเขามีนางบำเรอคับคั่งดุจก่อนเมฆเมื่อแรกพำนักชั่วคราวอยู่ที่ชานเมืองยังไม่ทันเข้าเมืองหลวงก็เลือกซื้อนางบำเรอเข้าจวนไปอีกตั้งสามคน มากมากจนไร้ขอบเขตแล้วจริงๆ ดังนั้นเหล่าสตรีชั้นสูงจึงประสงค์จะขีดเส้นแบ่งกับอ่องต่างแค้นผู้นี้ให้ชัดแจ้ง

รูปโฉมของตนจะได้ไม่ไปเข้าตาเขา ไม่เช่นนั้นเกิดเขามาสู่ออกถึงที่จวน
ของตนจะทำเช่นไรดีเล่า

ทว่านับจากงานเลี้ยงเปิดจวนอ่องหนนั้น ชาวลือก็แพร่สะพัด
ออกมาว่าหลวงอ่องถนัดสังเกตุพระทัยฮ่องเต้ จึงสามารถชิงจัดเลี้ยงอย่าง
มีเกียรติก่อนใคร

คติโงงชอบในเวลาถัดมาท่านอ่องผู้นี้ยิ่งเริ่มเผยประกายเด่นชัด
เนื่องจากคตินี้พัวพันกับขุนนางเมืองหลวงนับไม่ถ้วนซึ่งมีเส้นสาย
สลบซับซ้อน สุดทำยาค้างคั้งตั้งจึงมอบอำนาจในการสืบสวนคดีแก่ขุนนาง
นอกราชสำนัก จริงดังคาด หลวงอ่องผู้รับหน้าที่ในยามคับขันไม่ทำผิดต่อ
พระบัญชา เส้นสายที่โยงใยกันคุดจริงใหม่ถูกเขาลอกออกที่ละเส้น ก่อนจะ
สาวออกมาเป็นพรวนยาวราวเถาวัลลึงที่ถูกลอนขึ้นมาทั้งราก

ขุนนางเมืองหลวงล้วนไม่มีตำแหน่งใดที่เกินจำเป็น ดังนั้นตำแหน่ง
ที่ว่างลงนับไม่ถ้วนระหว่างสืบสวนคดี หลวงอ่องจึงเลื่อนบริวารที่ร่วม
ทำคดีกับตนขึ้นมาทดแทนโดยไม่เลียงคำครหาแม้แต่น้อย

ขณะเดียวกันขุนนางที่กลัวจะพลอยติดร่างแหคดีนี้ต่างก็เพียรประจบ
เอาใจหลวงอ่อง เป็นเหตุให้บัดนี้นอกประตูจวนของเขามีรถม้าและผู้คน
คลาคล่ำไม่ขาดสายทุกวัน

ในช่วงเวลาเพียงสั้นๆ ท่านอ่องที่เพิ่งย้ายเข้าเมืองหลวงมาผู้นี้ถึงกับ
หยั่งรากฐานอันมั่นคงและผงาดขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว จนตอนนี้ดูเหมือน
จะกลายเป็นคนโปรดของฮ่องเต้ไปแล้ว

เช่นนี้เองชื่อเสียงของหลวงอ่องจึงเริ่มดีขึ้นไปด้วย แม้จะได้ยินว่า
เขารับนางบำเรอไปทั่ว แต่ทั้งหมดก็เป็นสตรีที่เขาช่วยไว้เพราะเห็นว่า

ครอบครัวยากไร้หรือได้รับความอยุติธรรม ทั้งสตรีเหล่านี้แม่ได้ชื่อเป็นนางบำเรอ ทว่าสุดท้ายกลางห้องก็มอบเป็นรางวัลแก่ทหารในสังกัดของเขาไปทั้งสิ้น

เจตนาอันลึกซึ้งที่ช่วยเหลือสตรีตกยากทั่วหล้าเช่นนี้ กล่าวว่าเป็นพระโพธิสัตว์กวนอิมปางบุรุษผู้โปรดสัตว์ข้ามทะเลทุกซอกทั่วไปได้

ภายหลังชื่อเสียงได้รับการสรรเสริญ รูปโฉมอันองอาจสูงส่งค่ามด้นของกลางห้องก็พลันมีเสน่ห์เพิ่มพูนขึ้นอีกไม่น้อย ทำให้เหล่าสตรีหมิ่นเมื่องหลวงที่มีบุตรยังไม่ออกเรือนต่างเตรียมการเคลื่อนไหวก่อนหน้าหมายจะจับห้องหนุ่มแห่งเจียงตงผู้ส่งางามนี้มาเป็นชายขวัญของตน

ด้วยเหตุนี้เมื่อองค์หญิงหยางเป่ล่งเสียดใจเรียกออกไป ม่านรถม้าหลายคันจึงแฉ่งขึ้นนิดๆ หมายจะยลโฉมอันหล่อเหลาของกลางห้องสักแวบหนึ่ง ทว่ากลางห้องวางโตยิ่งนัก กระทั่งผู้เป็นถึงองค์หญิงก็ยังไม่ไฉนหน้า เพียงปรายตามองนางปราดเดียวแล้วทำราวกับไม่ได้ยินคำถามตวัดแฉ้ควมมาจากไปทันทีจนไม่เห็นฝุ่น

บุรุษหากมีรูปโฉมภายนอกเพียงอย่างเดียวที่ชวนให้หวั่นไหว นั้นไม่นับเป็นบุรุษชั้นเลิศ ทว่าเขายังมีอุปนิสัยอันเย็นเยียบดุจเกล็ดน้ำค้าง ถึงขั้นมองหญิงงามอ่อนเยาว์ผู้สูงศักดิ์ในราชวงศ์เสมือนไรต์ตัวตนอีก นี่ต่างหากคือความตระหง่านสูงส่งที่ชวนให้ผู้อื่นคะเนิงหา ประหนึ่งบัวเหมันต์อันแสงล้ำค่าบนยอดเขาหิมะ

ดังนั้นท่าที่อันเย็นชาเฉยเมยที่เมื่อครู่หลางห้องตวัดแฉ้ควมมาไป โดยไม่เห็นองค์หญิงหยางเป่ล่งอยู่ในสายตาดูเลยนั้น จึงทำให้พวกนางสุดจะหักใจละสายตาได้

ตอนนี้บรรดาคุณหนูผู้สูงศักดิ์ต่างก็พากันปล่อยม่านหน้าต่างรดลง
จะได้ไม่เห็นแววกระจกกระจ่อว่นที่เคลื่อนไบบนฝ้าองค์หญิงหยาง ทว่า
ส่วนลึกในใจพวกนางล้วนทอดถอนใจกันอีกหน ไฉนบุรุษรูปงามผู้สูงส่ง
ทะนงตนเช่นนี้จึงถูกเล่าลือจนย่าแก่ถึงเพียงนั้นได้ ก็เพราะสามคนสร้างเสือ*
ปากคนหมู่มากสามารถกลับขาให้เป็นดำกระมัง

ดูเสียหาว่าไม่ว่าในใจของเหล่าสตรีชั้นสูงมีความรู้สึกที่ดีต่อเขา
เพิ่มพูนมานับไม่ถ้วน ถึงขั้นเห็นเขาเป็นเซียนผู้เกิดมาจากบัวหิมะก็ไม่ปาน
ตอนนี้ทั้งหัวใจของเขาครุ่นคิดแต่ว่าเหตุใดแม่นางน้อยนั้นว่างแล้วไม่นัดเขา
ไปชมบุปผาได้แสงจันทร์ แต่กลับส่งกระดาศข้อความไปหาพี่ชายของนาง
ที่ทำงานอยู่ในวังแทน

น่าแค้นใจที่ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาทำงานไม่ได้ความ มีอาจดัก
สกัดกระดาศข้อความนั้นมาให้เขาอ่านให้รู้ชัด เขาจึงได้แต่ควมม้ามาหานาง
เพื่อซักถามให้กระจ่างเสียเลย ไม่คาดว่าจะพบองค์หญิงหยางเข้ากลางทาง
เขาระอาที่ถูกตามตอแยมมาแต่ไหนแต่ไร จึงดัดแล้ม้าเร่งนำหน้าไปก่อน
เพื่อหลบเลี่ยงขบวนรถม้าที่อยู่ด้านหลัง เมื่อมาถึงปากทางแยกดูเสีย
จึงหันหัวม้าไปใช้ทางลัดแทน ทางสายนี้ค่อนข้างแคบ รถม้าเหล่านั้นย่อม
ไม่ใช่เส้นทางนี้ เพียงแต่ม้าของเขาเพิ่งจะวิ่งตะบึงไปได้ไม่กี่ก้าว เขาก็เห็น
คนกลุ่มหนึ่งมุ่งตรงมาจากข้างหน้าได้ตั้งแต่ไกล ดูเหมือนจะเป็นเจ้าหน้าที่
คุมตัวนักโทษมา...

* สามคนสร้างเสือ หมายถึงข่าวลือหรือคำเท็จเมื่อถูกพูดซ้ำมากเข้า ผู้ฟังย่อมหลงเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง เฉกเช่น
ในเมืองไม่มีเสือมาเพ่นพ่านแต่อย่างใด ทว่าเมื่อหลายคนพูดเช่นเดียวกันก็ทำให้ผู้ฟังเชื่อว่าเรื่องนี้เป็น
ความจริงได้

ดูเสียมีสายตาเฉียบคม มองปราดเดียวก็จำได้ว่าผู้ที่อยู่ตรงกลาง
ของคนกลุ่มนั้นคือหลิวเจียงจวี

ทว่าหัวหน้าองค์กรชิงหวงหลวงหนุ่มผู้นั้นมีสีหน้าเคร่งขรึม ท่าทางมี
เรื่องในใจมากมาย สายตาไม่ได้มองมาเบื้องหน้าแต่อย่างใด

ดูเสียจึงรั้งเชือกบังเหียน แล้ววกหัวม้ากลับไปทางถนนหลวงอีกครั้ง
เนื่องจากระหว่างถนนหลวงกับทางสายเล็กนี้คั่นกลางด้วยแมกไม้อัน
เขียวชอุ่ม จึงบดบังร่างของเขากับม้าได้พอดี

รอจนเจ้าหน้าที่เหล่านั้นคุมตัวนักโทษกลุ่มหนึ่งผ่านมาถึงตรงนี้
ดูเสียก็ได้ยินเสียงนักโทษหญิงคนเดียวในกลุ่มนั้นร้องไห้ร้องให้

"ได้เท่า ปล่อยข้าน้อยไปเกิด ข้าน้อยเพียงหลงเชื่อคำบงการของ
ผู้อื่น ถึงได้กินดีมีหัวใจเสีย* ไปชู้กรรโชกสกุลชุย แต่นี่ข้าน้อยก็ทำ
ไม่สำเร็จมิใช่หรือ ข้าน้อยไม่เพียงขาดทุนเงินทอง ชุยฉวนเปานั่นยังได้
หลับนอนกับข้าน้อยโดยไม่เสียเงินด้วย ล้วนเป็นเพราะผู้ดูแลสกุลหลิว
ซื้อตัวข้าน้อย ข้าน้อยถึงได้หลงผิดมหันต์ นายท่านทั้งหลายโปรดเมตตา
ปล่อยข้าน้อยไปเกิดเจ้าคะ"

"ทำให้นางหุบปากไปเสีย!"

เสียงตวาดอันเย็นชาของหลิวเจียงจวีดังมาจากหน้าขบวน ดูเหมือน
จากนั้นปากของนางจะถูกอุดไว้ จึงได้แต่เปล่งเสียงฮือๆ

ดูเสียอดทนฟังจนจบก็อดไม่ได้ต้องขมวดหัวคิ้ว คิดในใจว่า...นี่มัน
เรื่องเหลวไหลอะไรกันแน่ ถึงอย่างนั้นเขาก็ฟังใจความโดยรวมออกแล้ว
สกุลชุยน่าจะถูกชู้กรรโชก ฉยงเหนียงจึงติดตามหลิวเจียงจวีมาช่วย แต่ดูเหมือน

* กินดีมีหัวใจเสีย ใช้เปรียบเปรยว่าใจกล้าไม่ธรรมดา

พวกอันธพาลกลุ่มนี้ก็ถูกคนในสกุลหลิ่วของเขาเองที่วางแผนบงการมาอีกทอดหนึ่ง...

เพียงตรงดูอย่างถึถ้วน ฐุเสี๋ยก็พลันเข้าใจเจ็ดแปดส่วนแล้ว สกุลหลิ่วสุขุมรอบคอบเสมอมา ผู้ที่คิดอุบายชั้นต่ำเยี่ยงนี้ออกมาได้ นอกจากหลิ่วฝั่งชนที่ไร้ยางอายุผู้นั้นแล้วยังจะมีใครอีกเล่า

ดังนั้นรอนเจ้าน้ำที่ลัดเลาะออกจากทางลัดสายเล็กไปแล้ว ฐุเสี๋ยก็กวหัวม้ารุดไปยังร้านซูชินด้วยทางลัดสายนั้น

เพื่อจะ 'ต้อนรับขับสู้' ผู้มาถล่มร้าน ทางร้านซูชินจึงหยุดพักเป็นเวลาครึ่งวัน บัดนี้สิ่งตัวหายนะจากไปแล้ว ย่อมจะปลดแค้นกระดานออกแล้วเปิดประตูต้อนรับลูกค้า

เพียงแต่พลาดช่วงเวลาอาหารกลางวันไปแล้ว คาดว่าคงจะมีลูกค้ามาไม่มากสักเท่าใด ฉยงเหนียงจึงคิดว่าฉวยเวลาว่างนี้ชี้แนะคนครัวที่จ้างมาใหม่ก็ไม่เลวเช่นกัน

ตอนนี้มีร้านอาหารเจสองแห่งแล้ว ฉยงเหนียงคนเดียวย่อมไม่อาจแยกร้างได้ ดังนั้นนางจึงจ้างคนครัวมาถึงหกคน แยกกันรับผิดชอบอาหารจานเย็น อาหารจานร้อน กับของว่างจำพวกแบ่งเสี๋ยเลย

เมื่อเป็นเช่นนั้นงานของนางย่อมจะเบาลงมาก เพียงควบคุมสีและรสชาติของอาหารที่ยกขึ้นจากหม้อชี้แนะคนครัวให้สังเกตระดับไฟในการทอดกับขอบเขตในการปรุงก็ใช้ได้แล้ว

เมื่อคิดเช่นนั้นนางก็เรียกคนครัวจากร้านทั้งสองแห่งมารวมตัวกันเตรียมจะให้พวกเขาทดลองทำ 'เหนือกว่าปลิงทะเลรดน้ำปรุงรส' ที่นาง

เพิ่งคิดค้นขึ้นใหม่ แต่นึกไม่ถึงว่าจะมีลูกค้ำมาเสียก่อน ทั้งระบุชื่อให้นาง
ไปต้อนรับด้วยตนเอง

ฉงเหยิงจึงเสียวออกจากห้องครัวมาดูที่แท้ก็เป็นกลางห้องฉู่เสี่ยว
ให้เกียรติมาเยือน

เห็นเขาสวมเสื้อตัวยาวผ่าหน้าสีผลขิง รัตสยาคาดเอวแถบกว้าง
ฝั่งหยกเดินลายทอง เรือนผมยาวสีดำขลิบรวบแน่นอยู่ในเกี้ยวเงิน เรียวกั้ว
ยาวแววตาลุ่มลึก แขนเสื้อสะบัดพลิ้วอย่างสง่างามยามลงจากหลังม้า
ดูราวบุรุษผู้งามทั้งรูปและอารมณ์

ฉงเหยิงถอนหายใจเบาๆ หากเขาเป็นบุรุษผู้แสนสุภาพตัวจริง
นางจะเบาใจสักเพียงใด!

เนื่องจากบิดามารดานางถูกพี่น้องสกุลจ้าวทำให้มีโทษไม่น้อย
จึงรั้งอยู่ที่เรือนเพื่ออบรมชู้ฉวนเป่าให้รู้สำนึก ทำให้ตอนนี้ฉงเหยิง
ไม่ต้องชี้แจงกับบิดามารดาว่าเหตุใดกลางห้องฉู่เสี่ยวจึงไปมาหาสู่กับนาง
อย่างสนิทสนม นางรีบยกกายคารวะเขา ก่อนเชิญเขาไปที่ห้องพิเศษ

หลังจากสั่งให้องครักษ์ทั้งหมดรั้งอยู่นอกห้องพิเศษแล้ว ฉู่เสี่ยวก็
เกาะกุ่มมือนางพลางถาม "เหตุใดเจ้าพบปัญหายุ่งยากจึงไม่ไปหาข้า ใน
วังหลวงมีงานจุกจิกมากมาย เจ้ารวบรวมองครักษ์หิ้วให้เที่ยวไปเที่ยวมา
เช่นนี้ ไม่เอาใจใส่พี่ชายสกุลหลิวบ้างเลย ไฉนไม่รู้จักความเพียงนี้เล่า"

ฉงเหยิงไม่รู้ว่าฉู่เสี่ยวรู้ข่าวมาจากที่ใด ทำทางเขาไม่เพียงรู้เรื่อง
ทั้งหมดแล้ว ยังอบรมหน้าขีมนางกระทำการไม่รอบคอบพอ นางมอง
ประเมินเขาด้วยแววตาดกตะลึง

เมื่อฉู่เสี่ยวเห็นว่าตนขู่ขวัญนางอยู่หมัดแล้ว ก็บั่นหน้าบึ้งตึงหลอกถาม

นางต่อ "อีกอย่างในเมื่อเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับสกุลหลิ่ว เจ้าเรียกพี่ชายสกุลหลิ่ว ผู้นั้นเข้ามายุ่งเกี่ยว ไม่เท่ากับขว้างมุสิกเกรงภาชนะ* หรือทหรือ"

วาจານี้พูดกระทบใจนางยิ่งนัก หลิ่วผิงชวนกระทำเรื่องที่น่าขยะแขยงเพียงนี้ แต่นางกลับไร้ซึ่งหนทางจะทำอันใดอีกฝ่ายได้

ชื่อเสียงของคุณหนูตระกูลขุนนางผู้หนึ่งมีหรือจะอนุญาตให้แม่นางน้อยจากครอบครัวพ่อค้าเช่นนางทำให้มัวหมอง หากนางไปเปิดโปงพฤติกรรมชั่วของหลิ่วผิงชวนถึงที่ว่าการจริงๆ บิดามารดาเลี้ยงย่อมจะทำการรักษาเกียรติของจวนสกุลหลิ่ว ลอบเล่นไม่ซื่อแล้วฟ้องกลับนางขอหาใส่ร้ายป้ายสี

ตอนนี้นี่นางบอกให้หลิ่วเจียงจวีรู้ ก็เพียงอยากอาศัยเขาอบรมหลิ่วผิงชวน มิให้อีกฝ่ายนึกว่านางยังคงห่วงหน้าตาเช่นในชาติก่อนแล้ว จะใช้เรื่องนี้มากลั่นแกล้งกันอีก นางมิได้คาดหวังหรือกว่าหลิ่วเจียงจวีจะไปลงโทษน้องสาวแท้ๆ ของเขาอย่างหนักเช่นไรบ้าง

คิดมาถึงจุดที่ชวนทศท้อใจนี้ ฉยงเหนียงก็คร้านจะไปแยแสว่าดูเสียรู้เรื่องมาจากที่ใด เพียงถอนหายใจเบาๆ ก่อนถามตัดบท "ท่านอ่องจะกินสิ่งใดเล่า"

เดิมทีดูเสียรออยู่ว่านางคิดถึงความยุติธรรมแล้วหางตาจะขึ้นไปด้วยหยาดน้ำบางๆ ก่อนร้องทุกข์กับเขาพลางขอให้ช่วยทวงความเป็นธรรม เขานี้ก็ไม่ถึงสักนิดว่าแวตนางจะเพียงหม่นหมองลงเล็กน้อย กล้ากลิ่นความรู้สึกลอยตัวนั้นลงไป แล้วถามเขาหน้าตาเฉยว่าจะกินสิ่งใด

เพียงเท่านี้ระหว่างเขาดูเสียกับหลิ่วเจียงจวี ผู้ใดมีความใกล้ชิดแน่นแฟ้นกว่าในใจของนางก็รู้ผลแพ้ชนะในทันที

* ขว้างมุสิกเกรงภาชนะ หมายถึงคิดจะโจมตีคนชั่วแต่ก็กลัวจะทำร้ายถูกคนดี หรือมีข้อกริ่งเกรงจึงไม่กล้าวางใจลงมือ เชกเช่นจะใช้สิ่งของขว้างปาใส่หนู แต่ก็กลัวจะปาไปถูกขาของอื่นจนเสียหาย

เขาคือว่าที่สามีของนาง คือผู้ที่นางจะลงหลักปักฐานด้วยเชื่อว่านางจัดลำดับเขาอยู่หลังพี่ชายที่ไม่มีสายเลือดเดียวกันได้อย่างไร ฉู่เสี่ยยิ่งขบคิดใคร่ครวญก็ให้รู้สึกขัดเคืองใจยิ่งนัก

ตอนนี้เองก็มีลูกจ้างมารายงานที่นอกประตูห้องว่า "คุณหนู องค์หญิงยงหยางเสด็จมาที่ร้านพร้อมด้วยสตรีชั้นสูงกลุ่มหนึ่ง จำเป็นต้องให้คุณหนูออกไปต้อนรับเจ้าค่ะ"

ฉงเหยงฟังจบก็ขอให้ฉู่เสี่ยนั่งรอสักครู่ จากนั้นนางก็เตรียมจะลุกออกไปต้อนรับลูกค้า

ฉู่เสี่ยไม่พอใจที่เห็นว่าลำดับความสำคัญของตนถูกจัดให้อยู่ท้ายสตรีกลุ่มหนึ่ง จึงดึงมือนางไว้แล้วเอ่ยเสียงหนัก "ในเมื่อพวกนางมากินอาหาร แคนั่งสั่งอาหารก็เรียบร้อยแล้ว จำเป็นต้องให้เจ้าวิ่งวุ่นด้วยหรือจงนั่งลงอยู่กับข้า ไม่ว่าที่ใดก็ห้ามไปทั้งสิ้น!"

ได้ยินเช่นนี้ฉงเหยงก็คิดในใจ... ท่านก็มากินอาหารเหมือนกันมิใช่หรือไร ไฉนไม่คิดสั่งอาหารแต่โดยดีเล่า

น่าเสียดาย ฉู่เสี่ยไม่รู้จักสักนิดว่า 'เหตุผล' สองคำนี้เขียนอย่างไร เขาเอาแต่ยุตฉงเหยงไว้แล้วให้นางใช้ส้อมเสียบอันนุ่มเบากระรีนหูนั้นอ่านรายการอาหารให้เขาฟัง เสียงนี้ดูจดังนกขมิ้นออกจากหุบเขา ทั้งแฝงซึ่งสรรพคุณชำระล้างจิตใจ ประหนึ่งเสียงพระธรรมเคล้าดนตรีชั้นสูงเพียงได้ยินก็พาให้ทั้งร่างของฉู่เสี่ยคร้านจะกระทำสิ่งใด ปรารถนาจะใช้เวลาตลอดบ่ายอยู่ว่างๆ ร่วมกับแม่นางน้อยผู้นี้เท่านั้น

ขณะที่เสียงพระธรรมดังอยู่ในห้องพิเศษเป็นระลอก ผู้ที่อยู่หน้าประตูร้านชู้ชินกลับไม่ค่อยพอใจแล้ว

นี่เป็นครั้งแรกที่องค์หญิงยงหยางมาเยือนร้านซูชิน ประกอบกับคราวก่อนที่ลู่อี้เสียดังงานเลี้ยงเปิดจวนก็มีได้เชิญนาง ด้วยเหตุนี้นางจึงไว้ว่าสนาได้ล้มลงอุ้งตีนหมีที่โด่งดังไปทั่วเมืองหลวงจวนนั้น เพียงได้ยินว่าเจ้าแม่เนี้ยของร้านซูชินแห่งนี้มีฝีมือทำอาหารเลิศล้ำเหนือใคร นางจึงบังเกิดความสนใจใคร่รู้ อยากจะพบปะสักหน่อยว่าเจ้าแม่เนี้ยเป็นคนเช่นไร

แต่นี้ก็ไม่ถึงว่าลูกจ้างที่ไปรายงานจะหน้าเจื่อนกลับมา ก่อนบั้นยิ้มตอบนาง "เจ้าแม่เนี้ยกำลังเตรียมอาหารให้ผู้สูงศักดิ์ทุกท่านอยู่ เชิญองค์หญิงกับคุณหนูทั้งหลายนั่งที่โต๊ะอาหารก่อน ข้าน้อยได้จัดเตรียมศาลาป่าไผ่ไว้ให้ผู้สูงศักดิ์ทุกท่านหย่อนใจแล้ว"

องค์หญิงยงหยางพลันขุ่นเคือง คิดในใจว่า...เจ้าแม่เนี้ยอะไรกันช่างวางโตนัก!

หลิวผิงชวนที่ติดตามอยู่เบื้องหลังองค์หญิงยงหยางก็นึกหงนงสงสัยเช่นกัน ลูกจ้างในร้านซูชินล้วนหน้าตาขึ้นบาน แต่ละคนทำงานขันแข็งดูไม่คล้ายมีใครบุกมาหาเรื่องเลย หรือว่า...พี่น้องสกุลจ้าวคู่นั้นยังไม่ทันจะมา?

ขณะที่ในใจคาดเดา ปากนางก็หาจ้งหะยั่วยุ "เจ้าแม่เนี้ยของพวกเจ้าช่างวางโตโอหังนัก กระทั่งองค์หญิงเสด็จมาเองก็ยังไม่ออกมาต้อนรับเป็นร้านใหญ่จึงไม่ต้องไปดีลูกค้า ไม่ต้องรู้จักดีชั่วแล้วไซ้หรือไม่"

องค์หญิงยงหยางเป็นพวกด้านทานคำยั่วยุไม่ไหว พอได้ยินวาทานี้ อารมณ์ขัดเคืองในใจก็ยิ่งลุกโหม กำลังจะระเบิดออกมาประเดี๋ยวนั้นแล้ว ยังดีจิ้นอวีน⁺ซึ่มองออกว่าสีหน้าขององค์หญิงยงหยางไม่ถูกต้อง

จึงรีบพูดยับยั้งเบี่ยงประเด็นไปเรื่องอื่นอย่างเหมาะสม ทำให้องค์หญิง
ยงหยางไม่ได้วิงวอนจนก่อความอารมณ์สนุกสนานของคนทั้งหมด

ศาลาป่าไผ่ที่ลูกจ้างเอ่ยถึงเมื่อครู่คือสถานที่ซึ่งจิ้นอวี่นซีเป็นผู้เลือก
เอง ก่อนหน้านี้นางเคยกินอาหารในป่าไผ่นั้นแล้ว ท่ามกลางสายลมเย็น
โชยเอื่อย เสียงไผ่ไหวเคล้ากับกลิ่นหอมเฉพาะตัวของมันให้บรรยากาศ
อันน่าสนใจต่างจากร้านอาหารอื่น ดังนั้นคราวนี้นางจึงตั้งใจเลือกที่นี่เพื่อ
หย่อนใจร่วมกับองค์หญิงยงหยางและคุณหนูทั้งหลาย

รอกจนวนรายการอาหารถูกหยิบออกมา องค์หญิงยงหยางถึงพบความ
แตกต่างระหว่างร้านซูชินกับที่อื่นๆ รายการอาหารที่อยู่เบื้องหน้าสายตา
นี้จัดทำเป็นเล่มหนา หุ้มปกด้วยผ้าต่วนแพร บนนั้นล้วนเป็นลวดลายที่
งามตื่นตาอาทิกล้วยไม้กับไผ่เขียว

ในใจนางผุดความสนใจใคร่รู้ขึ้นมาทันใด ต่อเมื่อพลิกเปิดดูถึงได้
เข้าใจว่าเหตุใดจึงเป็นเล่มหนา ที่แท้อาหารทุกจานต่างยึดครองพื้นที่หนึ่ง
หน้ากระดาษ ด้านข้างของชื่ออาหารล้วนมีภาพสีประกอบอยู่หนึ่งภาพ
ซึ่งแสดงรูปทรงและสีของอาหารจานนั้นๆ ออกมาอย่างสมบูรณ์

ไม่รู้ว่าคุณวาดเป็นผู้ใด จึงวาดภาพอาหารแต่ละจานได้สมจริงถึงขั้น
มีประกายน้ำมันบนอาหาร ทั้งที่รู้อยู่ว่านั้นเป็นภาพอาหารเฉ แต่มองแล้ว
กลับทำให้ผู้ชมน้ำลายสอ

องค์หญิงยงหยางบังเกิดอารมณ์คึกคัก จึงสั่งตามภาพไปหลายอย่าง
คุณหนูคนอื่นๆ รอกจนวนองค์หญิงสั่งอาหารเสร็จ ค่อยเรียงลำดับกันเลือก
อาหารโปรดของตน

ภายหลังอาหารถูกยกขึ้นโต๊ะ สำหรับองค์หญิงยงหยางผู้อยู่ในวัง

มาช้านาน ประสาทรับรสที่ถูกจำกัดด้วยเครื่องเสวยซึ่งไม่ร้อนไม่เย็นและไม่เค็มไม่จืดนั้นต่างก็แย่งกันฟื้นคืนในทันที

เห็นกันอยู่ว่าไม่มีเนื้อสัตว์ ไฉนจึงอร่อยกลมกล่อมเพียงนี้ได้เล่า

หากตัดสินฐานะองค์หญิงกับสตรีชั้นสูงทิ้งไป คนกลุ่มนี้ก็คือแม่นางน้อยไร้เสียงสาซึ่งอยู่ในวัยช่างกินที่สุดพอดี ที่นี่ไม่มีทั้งผู้ใหญ่และหม่อมมา* ผู้สอนจารีต ช่วงขณะนี้พวกนางจึงกินกันอย่างเบิกบานใจยิ่งนัก

หิวผิงชวนเองก็กินอาหารอยู่ ทว่ายิ่งกินกลับยิ่งบอกรสชาติไม่ถูกสำหรับนางแล้วอาหารเหล่านี้ถึงกับแฝงซึ่งรสชาติอันคุ้นเคยชนิดหนึ่ง! ชาติก่อนตอนที่ขยงเหนียงทำอาหารให้ซึ่งอวิ้นเทียบกับบุตรชายหญิงที่จวนสกุลซึ่งก็คือรสชาติเช่นนี้

ช่วงขณะนั้นพลันมีความคิดหนึ่งผุดวาบขึ้นในใจหิวผิงชวน หรือว่า...ขยงเหนียงเองก็ได้เกิดใหม่?

คิดมาถึงตรงนี้ในใจหิวผิงชวนก็เริ่มประหวั่นพรั่นพรึง 'ไม่หรือ!' ขยงเหนียงไม่มีทางจะใช้ผู้เกิดใหม่!

หากนางใช้ผู้เกิดใหม่จริงๆ มีหรือจะถูกแผนการของตนทำให้กระเด็นกลับสกุลชุยไปชนิดไม่มีการป้องกันแม้แต่น้อย ทั้งภายหลังกลับสกุลชุยแล้ว นางยังร้องไห้โวยวายไม่หยุดจนทำให้เหย้าชื่อที่ได้รับรู้มีแต่ความเย็นชาห่างเหินกับนางยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ที่ผ่านมานางก็ไม่เคยเห็นพี่ซึ่งอยู่ในสายตาเลย นางมีหรือจะไม่ฉวยโอกาสที่ได้เกิดใหม่รีบคว้ากุมหัวใจของพี่ซึ่งให้แน่นอนหา แก้วไขข้อผิดพลาดที่ชาติก่อนนางละเลยสามี เพื่อจะกลับไปเป็นมารยาเอกผู้สูงศักดิ์

* หม่อมมา เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งยาย แม่หม่า ป้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางกำนัลอาวุโสในวังด้วย

ของขุนนางที่เรื่องอำนาจในราชสำนักดั้งเดิม

แต่ดูที่นางทำอยู่ตอนนี้สิ แม้จะหาเงินเข้าบ้านได้มากมาย ทว่าฐานะลูกพ่อค้ากลับย่ำแย่จนขีดแล้ว ซ้ำนางยังทำกระโถกกระตาคจนผู้สูงศักดิ์ทั่วเมืองหลวงรู้จักอีกด้วย ต่อให้วันหน้าพี่ซึ่งได้ดื้ออยากจะทำนางเป็นภรรยาเอกก็ไม่มีทางแล้ว...

ตอนนี้กลับมีคุณหนูที่แตกฉานเรื่องอาหารผู้หนึ่งเปล่งเสียงเอ่ยขึ้น "รสชาตินี้ไม่ถูกต้อง ดูเหมือนแม่ครัวผู้เป็นเจ้าแม่เนื้อยอของร้านซูชินจะมีโซ่ผู้ปรุงเอง ระดับไปยังขาดไปสามส่วน"

หลิวผิงชวนพลันโล่งใจใช่แล้ว อาหารเจทั่วหล้าก็รสชาติไม่ต่างกัน นักรอก นอกจากฉงยเหนียงก็ยังมีผู้อื่นทำเป็นอีก

ฉงยเหนียงเป็นคนเฉียบแหลม พอไปใช้ชีวิตอันยากไร้ที่สกุลซุยก็นึกถึงอาหารเจที่เมื่อก่อนตนเองเคยกินในสกุลหลิว จึงหาวิธีทำออกมาแล้วเปิดร้านทำกิจการของตนเองก็เป็นได้ ไม่มีทางที่นางจะโซ่ผู้เกิดใหม่หรือ

เมื่อไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนเช่นนี้แล้ว จิตใจของหลิวผิงชวนก็สงบลงและเริ่มนึกเยาะหยันอยู่ในใจ...*ความเมตตาจากสวรรค์ถึงเพียงนี้ไม่มีหรือจะไปตกอยู่กับลูกคนชั้นต่ำนั้นได้*

คิดมาถึงตรงนี้หลิวผิงชวนก็ใช้ผ้าในมือเช็ดปาก ก่อนเอ่ยด้วยเสียงที่เล็ดเบา "เมื่อครู่ได้ยินลูกจ้างคนนั้นบอกว่าเจ้าแม่เนื้อยอในร้านชัดๆ แต่กลับไม่ยอมออกมาต้อนรับลูกค้าคนสำคัญ เดิมทีนึกว่าเจ้าแม่เนื้อยอปรุงอาหารอยู่ในครัว คาดไม่ถึงว่าอาหารเจเต็มโต๊ะนี้ก็ให้ลูกจ้างเป็นคนทำ...เจ้าแม่เนื้อยอช่างหน้าใหญ่เสียจริง ถึงกับละเลยองค์หญิงเยี่ยงนี้"

เดิมที่องค์หญิงยงหยางกินอย่างอารมณ์ดี พอตอนนี้รู้ว่าสิ่งที่ตนกินอยู่มิใช่อาหารเลิศรสที่สุดของที่นี่ นางก็พลันบังเกิดความไม่พอใจสุดแสน นางได้รับการประคบประหงมตามใจมาแต่เล็ก นอกจากเสด็จพ่อกับพี่วังซานแล้วมีผู้ใดกล้าทำให้นางได้รับความอับยติธรรมใหญ่หลวงเช่นนี้ นางจึงตบโตะตวาดทันใด "ในเมื่อวันนี้มาที่นี่ไม่มีอะไรทำ ข้าก็จะสั่งสอนเจ้าแก่เนี่ยของที่นี่ให้รู้จักกฎเกณฑ์เสียบ้าง สตรีตระกูลพ่อค้าคนหนึ่งถึงกับไม่แยกแยะที่ต่ำที่สูง!"

พอลองค์หญิงยงหยางตบโตะ ลูกจ้างหญิงอาวุโสของร้านชูชินที่รับใช้อยู่ด้านข้างก็ใจสะท้านรีบรุดไปตามหาคุณหนูของตนในทันที หมายจะดับเพลิงโทสะของผู้สูงศักดิ์โดยเร็ว

25

ขณะเดียวกันฉยงเหนียงก็เพิ่งจะปลดบใจจูเสี่ยเสีจ โดยให้สัญญาว่าต่อไปหากมีเรื่องยุ่งยากอีก ไม่ว่าจะฆ่าคนหรือปล้นทรัพย์ นางก็จะไปตามท่านออกมาช่วยทำลายศพขายของโจรเป็นคนแรก ทั้งให้คำมั่นว่าจะลงครัวทำอาหารจำนวนหนึ่งให้เขาเองกับมือ เช่นนี้เองนางถึงปลื้มตัวออกจากห้องพิเศษมาจนได้

ใครจะรู้ฉยงเหนียงเพิ่งออกมาจากห้องพิเศษก็เห็นลูกจ้างหญิงอาวูไศ มาตามหานางอย่างเร่งร้อน เมื่อรู้ว่าองค์หญิงยงหยางเดือดดาลแล้ว ฉยงเหนียงก็ถอนหายใจเบาๆ ผู้อื่นไม่รู้ว่ามีนางรู้จักอุปนิสัยขององค์หญิงยงหยางผู้นี้ดีที่สุด แม้อีกฝ่ายจะไม่มีประสงค์ร้ายใดๆ แต่อารมณ์กลับเหมือนประทัดที่เพียงจุดไฟก็ระเบิดเปรี้ยงปร้างทันที

ดังนั้นนางจึงไม่รีบร้อนไปพบผู้สูงศักดิ์กลุ่มนั้น ทว่าเข้าครัวไปเลือกนมแพะที่ส่งมาใหม่ๆ ปรงรสเผลงแม่พิมพ์แล้วเอาใส่หม้อ จากนั้นกำขั้ว

ให้คนครัวคุมระดับไฟให้ดี ค่อยถอดผ้ากันเปื้อนแล้วเดินมุ่งไปยังป่าไผ่ที่อยู่
หลังโรงร้าน

พอเข้าสู่ป่าไผ่ฉงเหยิงเพียงกวาดตามองแต่ไกลก็เห็นหลิวผิงชวน
ที่ระดับยี่มละไม่ได้เป็นอันดับแรก

เดิมทีหลังจากเกิดใหม่ นางแทบไม่รู้สึกอันใดต่อสตรีที่เคยแย่งชิง
สามีตนในชาติก่อนผู้นี้แล้ว ในเมื่อซึ่งอวินเทียนในสายตานางไม่ต่างจาก
สุนัขขี้เรื้อนที่นางละทิ้งไม่ต้องการอีก เช่นนั้นเห็บบนตัวสุนัขยังจะเกี่ยวข้อ
อันใดกับนางเล่า ทว่าเห็บตัวนี้ก็กลับนำราคาญัก อุตสาห์แกว่งเท้าหาเสี้ยน
จะให้คนเกาจนเลือดตกยางออกให้ได้

ฉงเหยิงกุมฝ่ามือตนเองแรงๆ ตั้งสติก่อนจะเดินไปหาคนกลุ่มนั้น
หลังจากองค์หญิงหยางตบโตะไป ย่อมจะมีพวกจิ้นอวินซี้ช่วย
ไกลเกลี้ย

พวกนางมาที่ร้านซูชินบ่อยครั้ง มีความประทับใจต่อฉงเหยิงไม่แหว
แม้องค์หญิงต่อว่าสตรีตระกูลพ่อค้าคนหนึ่งมิใช่เรื่องสลักสำคัญอันใด
ทว่าพวกนางก็ไม่อยากให้บ้านปลายจนมองหน้ากันไม่ติด ทำลาย
บรรยากาศอันสุนทรีย์ของงานชุมนุมมณฑลนครานี้ และทำให้แต่ละคน
อึดอัดใจ

ด้วยเหตุนี้พอลูกจ้างหญิงอาวุโสผู้หนึ่งไปรายงาน จิ้นอวินซี้ก็สั่งให้
สาวใช้คนสนิทของตนนำไปคำกลอนที่เขียนกันในจวนก่อนหน้านี้มา จากนั้น
เอ่ยป็นยี่มว่า "ในหมู่พวกเราเพียงคุณหนูหลิวผู้เดียวที่เคยออกหนังสือ
รวมบทกวี เช่นนั้นก็ให้คุณหนูหลิวเป็นผู้เริ่มดีหรือไม่"

หลิวผิงชวนคลี่ยิ้มน้อยๆ เมื่อแรกขณะนางเรียบเรียงต้นฉบับบทกลอน

ที่ขยงเหนียงตั้งไว้ พบว่าล้วนเป็นผลงานตอนที่ขยงเหนียงยังเยาว์
อ่อนต่อโลก

แท้จริงแล้วบทกลอนที่โดดเด่นจริงๆ ของขยงเหนียงคือผลงานที่
เขียนหลังจากออกเรือน ตอนนั้นเปลื่อกนออกตนยังรักษาความสัมพันธ์
ฉันทน์ห้องที่แน่นแฟ้นกับขยงเหนียงอยู่ จึงเคยช่วยอีกฝ่ายคัดสำเนาบทกลอน
จำนวนมาก ย่อมจดจำได้ไม่น้อย นี่ก็คือเหตุผลหนึ่งที่ตนกล้ามาตามนัดหมาย
งานชุมนุมบทกลอนของจันอวีนซี

เมื่อครู่ตอนจับสลากที่จวนสกุลจิ้น หลิวผิงชวนจับได้สลากคำว่า
'ฝน' ก็ยังมีความมั่นใจ ตอนนี่จึงเขียนบทกลอนที่ท่องขึ้นใจบทนั้นลงบน
ใบคำกลอนได้ทันที

ยามที่เงาร่างอรชรของขยงเหนียงปรากฏขึ้นในป่าไผ่ บทกลอนนั้น
ก็ถูกอ่านมาถึงครึ่งบทพอดี

เดิมทีองค์หญิงยงหยางถูกแก้แค้นของร้านซูชินที่ไม่รู้จักกฎเกณฑ์
ผู้นี้ทำให้หัวเสียมิใช่เบา พอนางได้ยินคนเปล่งเสียงอ่านบทกลอนของ
หลิวผิงชวนก็ยิ่งรู้สึกหงุดหงิดกว่าเดิม จึงเงยหน้ามองไปรอบทิศอย่าง
หมดความอดทน ก่อนจะมองปราดไปเห็นขยงเหนียงเดินเนิบนาบตรงมา

นับแต่ได้พบกันที่คฤหาสน์ของพี่วังซาน องค์หญิงยงหยางก็รู้สึกดี
กับสตรีผู้มีความสามารถล้ำเลิศท่าชะตาชีวิตเต็มไปด้วยวิบากกรรมผู้
นี้แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายยังถ่ายทอดวิชาวาดภาพด้วยการพ่นละอองน้ำ
ให้กับตนด้วย นับเป็นอาจารย์ด้านการวาดภาพของตนก็ว่าได้ เดิมทีนึกว่า
อีกฝ่ายตกอับเป็นแม่ครัวในจวนอ่อง คงแทบไร้โอกาสพบหน้ากันอีก ไหนเลย
จะคิดว่ามีโอกาสได้เห็นยอดหญิงผู้นี้ปรากฏตัวที่นี่

ด้วยในใจยินดีปรีดา องค์หญิงยงหยางจึงถึงกับลุกพรวดขึ้นทันใด
ฉวยเหนียงเหลือบเห็นแล้ว รู้สึกว่าเหตุการณ์ที่ตนรู้จักกับองค์หญิง
ยงหยางก่อนหน้านี้ไม่เหมาะจะให้ผู้อื่นรับรู้ อยากรักษาแม่คำเล็ก ๆ ไป
ถวายการสอนให้องค์หญิงผู้สูงส่งก็เป็นเรื่องที่เหลือวไลล้นดี ดังนั้นนางจึง
ไม่รอให้องค์หญิงยงหยางเอ่ยปาก ทันทันทื่นเข้าไปในศาลากีรีบคุกเข่าแล้ว
ซิงกล่าวก่อน "ขอบังอาจพุดถามว่าท่านใดคือองค์หญิงยงหยาง เมื่อครู่
หม่อมฉันจกดจอยู่กับการเตรียมของหวานที่แปลกใหม่ให้แก่ลูกคำ
ผู้สูงศักดิ์ทุกท่าน เป็นเหตุให้บกพร่องมิได้ออกไปต้อนรับตั้งแต่แรก ขอ
องค์หญิงโปรดทรงอภัยด้วยเพคะ"

เห็นฉวยเหนียงแสรั่งทำเป็นไม่รู้จักรัน องค์หญิงยงหยางเองก็พอจะ
ตระหนักได้แล้ว จึงขมอารมณ์ตื่นเดินยนิตที่เอ่อทันถึงริมฝีปากแล้วลงไป
เพียงเอ่ยตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ที่แท้เจ้าก็คือเจ้าแก่น้ำของร้านซูชิน
นี่ไม่ถึงว่าจะเยาว์วัยเพียงนี้..."

หลิวผิงชวนเห็นฉวยเหนียงมาถึงแล้ว รอยยิ้มบนใบหน้าก็เข้มขึ้น
ยิ่งขึ้น ก่อนเอ่ยเบาๆ "องค์หญิงทรงรับสั่งถูกต้องยิ่งนักเพคะ ก็เพราะนาง
เยาว์วัยเหลือเกิน ดังนั้นการกระทำจึงไม่รู้จักรหนักเบา ของหวานอันใดกัน
จะสำคัญยิ่งกว่าการรับเสด็จองค์หญิง"

ก่อนหน้านี้หลิวผิงชวนก็ใช้คำพูดปลุกเร้าเพลิงโทสะขององค์หญิง
ยงหยางมาโดยตลอด องค์หญิงมีความคิดอ่านเรียบง่ายมาแต่ไหนแต่ไร
แล้ว ไม่แปลกเลยที่ชาติก่อนถูกบุรุษหลอกลวงอย่างน่าอนาถ ถึงขั้นช่วย
ราชบุตรเขยเลี้ยงดูบรรดิศาที่เกิดจากอนุอย่างเห็นอโยปเล่า เห็นที่ว่าตน
พุดเสี้ยมอีกแค่นี้ไม่มีประโยชน์ก็จะทำให้องค์หญิงออกโรงหยามน้ำหน้า

ฉยงเหนียงหนักๆ สักยกแล้ว

เพียงแต่หลิวผิงชวนไหนเลยจะนึกถึง ตอนที้องค์หญิงยงหยางไม่รู้
ว่าถ้าแกเฝ้าร้านซูชินคือฉยงเหนียงก็ยิ่งพอว่า บัดนี้้องค์หญิงยงหยาง
ได้สติแล้ว เพียงหวนทบทวนถ้อยคำเมื่อครู่ของหลิวผิงชวนซึ่งพุ่งเป้าไปที่
ถ้าแกเฝ้าในทุกระเด็น ้องค์หญิงยงหยางย่อมจะตระหนักได้ทันทีว่าตน
ถึงกับถูกหลิวผิงชวนใช้เป็นข้ออ้างหาเรื่องฉยงเหนียง

ในหมู่สตรีชั้นสูงเหล่านี้ ้องค์หญิงยงหยางคือผู้ที่ล่วงรู้รายละเอียด
เรื่องสกุลหลิวสลับทิวบุตรสาว และรู้ด้วยว่าหลิวผิงชวนไม่เพียงขโมย
บทกลอนของฉยงเหนียงไป ยังประสงค์ร้ายต่อฉยงเหนียงด้วย ดังนั้นคราวนี้
เมื่อได้ยินหลิวผิงชวนค่อยๆ พูดไล่ไปต่อ ้องค์หญิงยงหยางจึงชิงตาใส่อีกฝ่าย
อย่างดุคิน

หลิวผิงชวนพลันพูดไม่ออกไปชั่วขณะ ไม่รู้ว่าเหตุใด้องค์หญิงยงหยาง
ถึงได้เปลี่ยนสีหน้า

กลับเป็นจิ้นอวีนซีที่คลี่ยิ้มตอบทสนทนาแทน "ที่แท้เป็นของหวาน
อันใดจึงใส่ใจเพียงนี้ เมื่อก่อนข้าเคยได้กินหรือไม่"

ฉยงเหนียงอมยิ้มมองจิ้นอวีนซีพลาจตอบ "น่าจะไม่เคยเจ้าคะ อีกลักครู่
ก็จะออกจากหม้อแล้ว ขอเชิญ้องค์หญิงกับคุณหนูทุกท่านได้โปรดให้
คำชี้แนะ"

เมื่อเห็นแววโศกบนใบหน้าของ้องค์หญิงยงหยางบรรเทาลงบ้างแล้ว
ไม่มีทีท่าจะไววายอีก จิ้นอวีนซีก็โล่งใจจึงเอ่ยชวนปนยิ้ม "เจ้าก็อย่าเพิ่ง
ไปเลย ประเดี๋ยวพวกเราฟังบทกลอนจบ ยังต้องติชมของหวานของเจ้าต่อ
ถึงตอนนั้นไม่แคล้วต้องให้เจ้าชี้แจงความยอดเยี่ยมของของหวานให้

พวกเราฟัง"

ฉงยเหนียงจึงยกกายคารวะก่อนจะไปยืนอยู่ด้านข้าง

เมื่อครู่คุณหนูผู้รับหน้าที่อ่านกลอนในวันนี้ถูกขัดจังหวะ พอนางเห็นทุกคนนั่งประจำที่ดังเดิมแล้ว จึงค่อยกระแอมให้โถงคอก่อนจะอ่านบทกลอนของหลิวผิงชว่นใหม่...

"พิรุณสารทพรางเงาร่างกลางอวลไอ อุ่นชุ่มใจมิรู้กายนอกหนาว..."

เมื่อคุณหนูผู้นั้นอ่านกลอนไปได้ครึ่งหนึ่ง ฉงยเหนียงก็เงยหน้าขยับไปทางหลิวผิงชว่น... ช่วงไม่รู้จักย่างอายุเลยจริงๆ!

คราวก่อนฉงยเหนียงพูดกับหลิวเจียงจวีชัดเจนแล้วว่าหลิวผิงชว่นขโมยบทกลอนของนางไปรวมเล่ม หลิวผิงชว่นถึงกับไม่รู้สำนึก ยังคงใช้ผลงานที่นางประพันธ์ไว้ในชาติก่อนต่อ...

ขณะที่ฉงยเหนียงสุดหายใจเข้าลึกๆ หมายถึงฝันอดกลั้นต่อไปนั้น เสียงบุรุษผู้หนึ่งก็ดังจากนอกป่าไม้เข้ามาให้ได้ยิน

"ผมนี้เป็นฝนฤดูสารท ไฉนจึงรู้สึกว่ามีไอน้ำหนาที่บलयอบอวลได้เล่า นี่เป็นบทกลอนที่ผู้ใดปะติดปะต่อขึ้นกันแน่ไม่คู่ควรที่จะอ่านออกมาสักนิด!"

เมื่อคนทั้งหมดมองตามเสียงไป เบื้องหน้าสายตาก็พลันสว่างไสว ไม่รู้เหตุใดหลูเจี๋ยนบุรุษรูปงามผู้ถือเครื่องในเมืองหลวงจึงเดินผ่านมาตรงนี้

องค์หญิงยงหยางยิ้มกล่าว "คุณชายหลู ท่านอยู่ที่นั่นด้วยช่างยอดเยี่ยมเป็นที่สุด เมื่อก่อนตอนที่ท่านเป็นสหายร่วมเรียนในห้องทรงพระอักษร บทกลอนของท่านยังโดดเด่นกว่าของพี่ชายใหญ่ข้าตั้งหลายส่วน!"

พอได้ยินวาทะนี้ฉงเหนียงก็ถอนหายใจ คิดในใจว่ามิน่าเล่า ชู่เสี๋ยถึงไม่เคยอวยมโหรีต้องคหึงยงหยาง คำพูดของนางไม่ผ่านสมองเอาเสียเลย พี่ชายใหญ่ของนางเป็นใครกัน นั่นคือรัชทายาทองค์ปัจจุบัน ว่าที่ประมุขแผ่นดินผู้สูงส่งเชียวนะ! หลูเจี๋ยยนคุณชายเสเพลที่จนปานนี้ก็ยังไม่มียศตำแหน่งขุนนางถูกนางพูดเสียจนแกงกาทกว่ารัชทายาท...หากรัชทายาทอยู่ที่นี้ด้วย มีมือที่นางจุดไฟให้ลามใส่ผู้อื่นเช่นนี้ยังร้ายกาจยิ่งกว่าหลิวผิงชวนเสียอีก!

ทว่าหลูเจี๋ยยนกลับไม่ใส่ใจความนัยอันมิควรในวาทะขององค์หญิงยงหยางสักนิด เขาจดจำได้แต่สิ่งที่ชู่เสี๋ยกำชับไว้เมื่อครู่ตอนที่เขาบังเอิญเจอองค์รัชทายาทของจวนอ๋องแล้วเข้าไปสนทนากับชู่เสี๋ยในห้องพิเศษ

ในเมื่อกระทั่งบิดามารดาและพี่ชายของหลิวผิงชวนล้วนไม่อาจควบคุมนาง ย่อมไม่พ้นที่ชู่เสี๋ยจะสั่งสอนนางสักหน่อยว่าควรกระทำตนเป็นคนเช่นไร

น่าเสียดายที่ชู่เสี๋ยทะนงตน ดูแคลนที่จะปะทะคารมกับสตรีหนึ่งกลุ่ม จึงเพียงส่งหลูเจี๋ยยนออกมาอ่อกวนและช่วยหนุนหลังให้แม่ครัวตัวน้อย ส่วนเรื่องที่หลิวผิงชวนปองร้ายครอบครัวฉงเหนียง ทางชู่เสี๋ยก็จะไม่เลิกรา แต่โดยดีแน่!

หลิวผิงชวนมิได้ตั้งตัวว่าจะมีคุณชายที่ได้รับความเกี่ยวข้องกันผู้หนึ่ง ออกหน้ามาหาเรื่องนาง สีหน้าของนางจึงแสนจะไม่ชวนมอง ได้แต่ฝันยิ้มตอบ "นี่เป็นเพียงบทกลอนที่รวบรวมคำออกมาเฉพาะหน้า เดิมทีก็มีอาจต้านทานการขัดเกลาของผู้ชำนาญอยู่แล้ว"

ความจริงเหตุที่นางเขียนคำกลอนประโยคนี้ออกไปเป็นเพราะชาติก่อน

ซึ่งอวินเทียนเคยเคยชิมว่าค่ากลอนนี้วิเศษสุด ทั้งท่องซ้ำไปมาต่อหน้า
ฉยงเหนียง กลอนบทนี้จึงจดอยู่ในความทรงจำของหลิวผิงชวนอย่างลึกซึ้ง
โดยที่นางไม่เคยคิดมาก่อนว่าเหตุการณ์ในคำกลอนสอดคล้องกับ
ความเป็นจริงหรือไม่

ยามนี้มาขบคิดอย่างละเอียดแล้ว นางเองก็รู้สึกว่ามันที่เขียนถึงนี้
ไม่ตรงกับฤดูกาล ซ้ำความนัยในคำกลอนสองประโยคหลังก็ยิ่งใหญ่เกินไป
สำหรับสตรีในหอห้องด้วย นางพลันรู้สึกเสียใจภายหลังที่วันนี้เขียน
คำกลอนบทนี้ออกมา

หลิวเจี๋ยนเพิ่งคิดจะเอ่ยปากอีก ฉยงเหนียงก็พลันกล่าวขึ้นมาก่อน
"พิรุณสารทพรางเงาร่างกลางอวลไอ อุ่นชุ่มใจมีรูปร่างนอกหนาว ชะรุติ
ล้างธุระพันเรื่องราว วิชชุวาวอยู่ในใจก้อนฟ้าดิน"

เสียงพูดของฉยงเหนียงเพิ่งขาดคำ คุณหนูผู้รับหน้าที่อ่านกลอน
ก็เบิกตาโตเอ่ยอย่างตื่นตะลึง "สองประโยคที่เหลือก็ไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่
คำเดียว ไม่ทราบว่าจะแก้แก่นี้อยู่ใช่เคยได้ยืมกลอนบทนี้มาก่อนหรือไม่"

เมื่อเห็นดวงตาที่ค่อยๆ เบิกโตของหลิวผิงชวน รวมถึงแววหวาดหวั่น
ที่เริ่มแผ่ชานออกมาจากดวงตาคู่นั้น ฉยงเหนียงก็คลี่ยิ้มอย่างแฉ่มซ้ำ
"คุณหนูหลิวบอกว่านางเพิ่งจะรวบรวมคำออกมามีใช่หรือ แล้วช้าน้อย
จะได้ยืมมาจากที่ใดได้เล่า"

องค์หญิงยังหยางรู้เบื้องหลังที่หลิวผิงชวนลอกผลงานผู้อื่น พอเห็น
ฉยงเหนียงสามารถท่องกลอนครึ่งหลัง ก็ตัดสินใจได้ทันทีว่าหลิวผิงชวน
หน้าไม่อายขโมยผลงานของฉยงเหนียงอีกแล้ว ด้วยความโกรธเกรี้ยว
องค์หญิงจึงลี้มเลือนที่พระมารดาทำซั่มมิให้เปิดโปงข้อบกพร่องของผู้อื่น

โคลงสี่รชชะจนปั่นปักผมแกว่งไกวพลางเอ่ย "กล่าวเช่นนี้ก็หมายความว่า คุณหนูชวยมีจิตใจตรงกับคุณหนูหลิว แนวคิดในการประพันธ์ตรงกัน โดยมีได้นัดหมายกระมัง ทว่า...คุณหนูหลิวกลับพูดแนวคิดในการประพันธ์ คำกลอนของตนเองไม่ได้ มีรู้ว่าคุณหนูชวยมีคำชี้แจงเช่นไรต่อเหตุการณ์ในคำกลอนนี้"

ฉยงเหนียงมองใบหน้าที่เปลี่ยนเป็นสีแดงของหลิวผิงชวนพลางเอ่ยตอบองค์หญิงข้าฯ "นอกเมืองหลวงพันหลี่มีภูซมมั่งกรอยู่ลูกหนึ่ง ที่นั่นมีน้ำพุร้อนผุดออกมาทุกฤดูสารท หม่อมฉันเคยได้แช่ร่างหนึ่งประจวบกับฝนฤดูสารทกำลังลงเม็ดพริ้ว เมื่อหยาดฝนหยดลงสู่น้ำพุร้อน เย็นร้อนย่อมสลับเปลี่ยน ก่อเกิดเป็นไอน้ำปกคลุม ทว่าเพราะร่างแช่อยู่ในน้ำพุร้อนนั้นทำให้ไม่รู้สึกรู้ว่าฝนฤดูสารทหนาวเย็น จึงบ่มเพาะออกมาเป็นประโยชน์ที่ว่า 'พิรุณสารทพรางเงาร่างกลางอวลไอ อุ่นชุ่มใจมีรัฐภายนอกหนาว' เพคะ"

เดิมทีเหล่าสตรีชั้นสูงล้วนงุนงงไม่รู้สาเหตุ รู้เพียงว่าคำกลอนที่คุณหนูหลิวจับสลากหัวข้อในจวนสกุลจิ้นและเพิงจะประพันธ์เสร็จประเดี๋ยวนี้กลับถูกแก้แก้แก้เนี้ยร้านอาหารเจผู้หนึ่งท่องออกมาได้ ข้าที่นำหนังสือเชื่อไปกว่านั้นคือ...แนวคิดของคำกลอนที่คุณหนูหลิวพูดไม่ได้แก้แก้เนี้ยที่อยู่เบื้องหน้าสายตาผู้นี้ก็ลบลบอธิบายแจกแจงได้อย่างมีเหตุผล มีหลักการกระจ่างชัด

คราวนี้ต่อให้หนักต้นสายปลายเหตุไม่ออก ทุกคนก็พอจะเดาออกแล้วว่าหลิวผิงชวนขโมยคำกลอนของผู้อื่นมาใช้เป็นของตน และที่น่าขันที่สุดคือต้นขโมยมาอย่างไม่ลึกซึ้งพอ ไม่อาจชี้แจงเหตุการณ์ในคำกลอนนั้นได้...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3lhEGGB>